

Truyện được edit tại Văn Nguyệt Lắc

Sư Phụ ăn..ăn ăn

MẠT
TRÀ
KHÚC
KỶ

Editor:
Mạt Họa

Mục lục

- Chương 1: A Kiêu
- Chương 2: Váy
- Chương 3: Giảo Hoạt
- Chương 4: Sở Thích
- Chương 5: Uy Hiếp (Áp Bức)
- Chương 6: Dụ Đồ
- Chương 7: Đau Lòng
- Chương 8: Chặt Vật
- Chương 9: Ôn Nhu (Dịu Dàng)
- Chương 10: Xấu Hổ
- Chương 11: Hào Phóng
- Chương 12: Mới Vào Nghề (Tay Mới)
- Chương 13: Nhịp Tim
- Chương 14: Liếc Mắt Đưa Tình
- Chương 15: Tam Sinh
- Chương 16: Há Miệng
- Chương 17: Độc Chiếm
- Chương 18: Tặng Phẩm (Quà Tặng Kèm)
- Chương 19: Bệnh Vực
- Chương 20: Kết Cục (Thượng)
- Chương 21: Kết Cục (Hạ)

SỰ PHỤ ẲN ẲN ẲN

Mặt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 1: A Kiều

Không phụ kỳ danh, A Kiều sinh ra với tóc đen da trắng, một đôi mắt hoa đào trong trẻo long lanh như màu nước, như chan chứa sóng thu, phối hợp với đôi mắt trong veo như nước này là khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn, thật sự rất xứng với hai chữ "Kiều Kiều" này.

(tên nữ chính có nghĩa là trong trẻo sáng sủa)

Đáng tiếc, sinh ra càng đẹp, bên cạnh lại càng ngày càng ít người.

A Kiều buồn khổ không thôi, bây giờ rõ ràng là thế hệ nhìn mặt, nhưng vì sao đến nàng thì ngược lại chứ? Nàng linh hoạt từ trên cây nhảy xuống, dùng tay chải sơ mái tóc đen, sửa sang lại váy một chút. Nàng cúi đầu nhìn bộ váy mới tinh vừa thay ngày hôm qua, tức khắc nhú chân mày-----trên làn váy bị thủng một lỗ thật lớn, cũng không biết bị rách lúc nào.

Chiếc váy ngắn bích y (xanh biếc) hôm nay mặc, tuy rằng không lộ liễu lắm, nhưng lúc đi đường, một đôi chân dài trắng như tuyết thoát ẩn thoát hiện lộ ra, da thịt mượt mà, thanh mảnh thẳng tắp, tương đối chọc người mơ ước đến. Nhưng phong cảnh đẹp đẽ này, tất cả nam nhân Quy Vân Các cũng không dám nhìn, Coi như vô tình thấy được, cũng là cả người run rẩy, sau đó cúi đầu như đụng phải kẻ địch, giả vờ không nhìn thấy.

Đọc theo hành lang quanh co, xuyên qua cửa *nguyệt động, ngang qua hồ sen, A Kiều đi suốt nửa khắc.

*Cửa Nguyệt Động

Quy Vân Các này rất rộng lớn, hồi mới đến nàng xém bị lạc đường. Nàng đưa mắt nhìn nam nhân mặc thanh y đang đi tới, mắt chợt lóe lên, định bước đến chào đón, lại nhìn thấy thanh y nam nhân thấy nàng liền quay đầu đi mất. A Kiều gấp đến giật chân, vội xách váy đuổi theo, đôi mắt xinh đẹp đầy vẻ vô tội, hờn dỗi hỏi:

"Nhị sư huynh, tại sao lại tránh né muội?"

Nam nhân tuấn tú mặc thanh y này tên là Mặc Tâm, chính là Nhị sư huynh của A Kiều, bình thường đối với A Kiều chăm sóc có thừa. Mặc Tâm nhìn tiểu cô nương trước mắt một cái, chưa đầy bảy năm, tiểu sư muội ngọc tuyết đáng yêu đầu chải song nha kế hiện giờ đã trở thành đại mỹ nhân yêu kiều thướt như nụ hoa chớm nở.

Dung mạo này, đến cả tiên tử trên trời cũng không so sánh được. Mặc Tâm chỉ liếc nhìn một cái, lại nghĩ đến cái gì, lập tức nghiêng đầu qua một bên, không nghĩ đến đôi mắt vừa lớn vừa sáng của tiểu cô nương trước mắt nữa. Hắn hắng giọng một cái, nói:

"Ta còn có chút chuyện, sư phụ đang chờ muội, muội đi qua đi." Dứt lời liền vội vàng bỏ đi.

Nhìn bóng lưng Nhị sư huynh, A Kiều cảm thấy thật khó hiểu.

Người cuối cùng thân cận nàng nhất trong Quy Vân Các này, hiện giờ cũng tránh nàng như tránh nước lửa và thú dữ. Nàng đưa tay nhỏ sờ lên má mình, chu môi phẫn lâm bẩm nói:

"...Thật sự dọa người đến vậy sao?"

A Kiều đi vào Phù Hoa viện, liền chính là một quang cảnh khác. Phù Hoa viện này là nơi ở của các chủ Quy Vân Các này, cũng là cấm địa mà đám hạ nhân không dám tùy tiện vào. Các chủ Quy Vân Các là sư phụ của A Kiều, nghe nói là hậu duệ của thần tộc thượng cổ, vậy nên Quy Vân Các này, đến Thiên giới cũng phải kính nhường ba phần.

Chỉ là, có một sự phụ lợi hại như thế, A Kiều cũng không cảm thấy kiêu ngạo. Chỉ cần bước vào Phù Hoa viện, tất cả âm thanh đều như biến mất, an an tĩnh tĩnh.

A Kiều đẩy cửa vào như thường ngày, nhìn người nam nhân đang cúi đầu, một mái tóc đen như mực tùy ý xõa ra, rõ ràng chỉ là màu mực giản đơn, lại khiến người ta cảm thấy như đang tỏa ra vết sáng nhàn nhạt. Nếu là người ngoài, có lẽ sẽ bị cái khí xuất trần thoát tục này hấp dẫn, nhưng A Kiều biết, mái tóc buông xõa này của sư phụ là vì người không biết chải đầu, còn đang chờ nàng chải đây.

Mà lúc nghiêm túc vẽ, đại khái vẽ đến không màng gì nữa.

"Sư phụ." A Kiều gọi một tiếng rồi bước đến.

Nam nhân đang nghiêm túc vẽ tranh "ừ" một tiếng, sau đó mới không nhanh không chậm buông bút xuống. Hắn ngừng đầu nhìn bích y tiểu cô nương trước mặt, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, mắt sáng thiện lương, mũi quỳnh môi đỏ, dáng người lại là lướt thướt tha, eo nhỏ không đầy nắm tay, ngay cả trước ngực cũng nhô lên phập phồng, giống như mặt đào sắp chín. Như vậy, nhìn không chỗ nào không tốt.

Chỉ là, ánh mắt hắn rơi vào lỗ thủng trên làn váy uyển chuyển của A Kiều, nhìn thấy bắp đùi trắng như tuyết ấy lộ ra, ánh mắt không kìm được sắc lại thật sâu.

...Từ sau núi đến Phù Hoa viện, phải đi qua nhiều nơi, đụng phải khá nhiều người.

"Ngoan, đến bên vì sư nào." A Kiều nghe thấy sư phụ đạo mạo nghiêm trang của nàng nói như thế.

- - - - -

Sư đồ văn, dưỡng thành hệ, ấm áp cưng chiều.

Nữ chủ: Da trắng mặt xinh, dễ gạt.

Nam chủ: Đạo mạo nghiêm trang....

Các nàng thích thì đọc một chút, là tác giả ngựa tay viết, truyện ngắn không viết dài nên không cần tài khoản VIPPs: Cầu cho ta một cái tên truyện hay, nếu không thì ta vẫn dùng tên này vậy nhé

- - - - -

Đôi lời của Mạt Họa, đây là bộ đầu tiên mình nhảy hố, trước giờ toàn edit tiếp vài bộ bị drop thôi. Mong mọi người có đọc được thì ủng hộ, cảm ơn những bạn đã đọc <3!!

SƯ PHỤ ĂN ĂN ĂN

Mặt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 2: Váy

A Kiều nhất thời thẫn thờ sắc căng thẳng, đôi tay dưới tay áo siết chặt một cái, nàng hơi ngược mắt, tỉ mỉ đoan trang.

Trông thấy sư phụ nhà mình sắc mặt dừng dừng, lông mi dài đan nhau, vẻ mặt kiêu căng, gương mặt tuấn tú khiến vô số tiên tử của Thiên giới chìm đắm này thật không nhìn ra chút cảm xúc nào. Sống chung 7 năm, A Kiều lại biết lúc này tâm tình sư phụ đang không vui. Hơi khế gật đầu, nhìn lại làn váy bị rách của mình, trong lòng đại khái đã đoán được vì sao sư phụ nổi giận.

Chẳng qua là, nàng không thích hấn cường thế như vậy.

A Kiều đến gần, đứng trước người sư phụ, cúi đầu, giọng yếu ớt nói: "Không cần thận...không cần thận làm rách rồi." Dứt lời liền ngẩng đầu nhìn sắc mặt hắn, thấy hắn vẫn không có biểu tình gì. Nàng liền theo bản năng cắn môi, làm ra bộ dáng đờ đẫn đờnhi ngoan ngoãn. Có lúc nàng cảm thấy mình hiểu sư phụ, nhưng có lúc lại không đoán được hắn đang nghĩ gì.

Thí dụ như, trong mắt tất cả mọi người tại Quy Vân Các thì sư phụ đối với nàng cực kỳ tốt. Bất kể là y phục mặc trên người, hay là ăn uống, đều là tốt nhất cho nàng. Khi còn nhỏ nàng nghịch ngợm hiếu động, thường hay đụng đầu đập trán, nhưng sư phụ mỗi lần đều không nổi trách mắng nàng, chỉ đem người bên cạnh nàng ra phạt một trận. Về sau người trong Quy Vân Các liền không dám đi gần nàng nữa. A Kiều mặc dù thấy mất mặt, nhưng phía trên vẫn còn có ba vị sư huynh đối với nàng yêu thương có thừa, cuộc sống này trôi qua cũng tương đối dễ chịu.

Chỉ là những năm gần đây, Đại sư huynh và Tam sư huynh cũng dần dần có chút hơi hợt đối với nàng, bây giờ đến cả Nhị sư huynh cũng chủ động tránh nàng.

A Kiều nhìn sư phụ trước mặt, trong lòng đã có một đáp án, tim nàng đang dần dần đập từng bừng.

Tiêu Hành trông thấy dáng vẻ đáng yêu này của tiểu đồ đệ, liền kéo tay nhỏ của nàng để nàng ngồi cạnh mình, ngồi xuống như vậy đùi trắng lộ ra càng rõ ràng. Tiêu Hành có một dung mạo hết sức mê hoặc người, nhất cử nhất động giống như từ trong tranh bước ra. Cũng vì dung mạo này mà Quy Vân Các thường hay bị các tiên tử đến hỏi thăm, nói là đến thỉnh giáo pháp thuật của Các chủ, thật ra là vì ngắm dung mạo phong hoa vô song này của các chủ mà thôi.

Nhưng A Kiều biết, dáng vẻ lúc sư phụ nàng không mặc y phục còn đẹp hơn bây giờ gấp trăm lần.

A Kiều nhìn tay của sư phụ đang che lên đùi nàng, rõ ràng là cử chỉ của đang đờ tử, nhưng đến phiên hắn làm lại vô cùng nghiêm nghị tự nhiên, một chút cũng không có lý do gì khiến người ta tức giận. Lòng bàn tay sư phụ có chút lạnh như băng, da thịt chạm nhau làm nàng trong nháy mắt liền căng thẳng cả người. Nàng không dám cử động, một khắc sau liền thấy chỗ rách trên váy rách y đột nhiên liền lại lành lặn, không nhìn một chút dấu vết từng bị rách nào.

Sư phụ không có tức giận.

A Kiều vui mừng, theo bản năng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chỗ nhô ra trước ngực pháp phồng, tư thái ưu mỹ, đường cong uyển chuyển cùng mùi hương thơm nhẹ của thiếu nữ, nhìn thấy liền khiến người ta không khỏi máu huyết dâng trào. Khoảng cách quá gần, Tiêu Hành có thể ngửi thấy mùi thơm trái cây mát mẻ trên người tiểu đồ đệ, không giống mùi hương của tiên tử, ngửi thấy có chút ngọt, chỉ khiến người ta cảm thấy hương vị ngọt ngào ngon miệng.

Đang lúc A Kiều cảm thấy *hữu kinh vô hiểm, lại nghe thấy "Tê-----" một tiếng.

(*Hữu kinh vô hiểm: chỉ là bị dọa sợ, không có nguy hiểm)

Hạ thân cảm thấy một trận mát rượi, nàng sững sờ cúi đầu nhìn một cái, phát hiện chiếc váy lành lặn ban đầu giờ đã bị xé xuống hơn phân nửa, đôi chân dài nhỏ nhắn mượt mà trắng như tuyết liền không có chỗ che đậy. A Kiều có chút ngẩn ngơ, tiếp đó liền ngớ ngẩn đưa mắt nhìn nam nhân bên cạnh, lại thấy hai mắt hắn không có chút gợn sóng, môi mỏng khẽ nhấp khẽ mở, khiến người ta cảm thấy từ trong miệng hắn sẽ phun ra lời vàng lời ngọc gì,

Lại thấy hắn thần sắc lạnh nhạt nhìn nàng, làm như không có chuyện gì xảy ra, nói: "... Không thích mặc như vậy, cởi ra cho tiện."

Hết chương 2.

Tác giả có lời muốn nói:

Đổi khẩu vị một chút, đúng rồi con sư tử này khẩu vị tương đối nặng! (ý nói anh không phải sư phụ mà là sư tử)

Nhưng vẫn là trường phát tiêu thanh tân (chắc bà ấy nói là "sạch")

SỰ PHỤ ẺN ẺN ẺN

Mạt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 3: Giáo Hoạt

A Kiều từ Phù Hoa viện đi ra, trên người mặc dù vẫn một thân váy bích y, nhưng lạnh lặn không hư tổn gì. Không những như vậy, bộ váy này đem nàng bọc lại kín mít, ngay cả cổ áo cũng rất cao. Nói chính xác, trừ khuôn mặt kì diệu sáng rõ nhỏ nhắn của nàng là không có che phủ, những nơi khác trên người đều che kín công cao tường.

...Trời nóng như vậy, ngay cả bắp đùi cũng không cho nàng lộ ra.

A Kiều nặng nề thở dài một hơi, cứ cảm thấy bộ y phục này đem nàng gói lại như cái bánh chưng, khó chịu vô cùng.

Chỉ là sự phụ của nàng lạm dụng uy quyền cưỡng chế, tuyệt đối không dám trái ý hấn.

Nàng nhìn về bóng người xanh nhạt đứng thẳng bên ven bờ hồ sen, không vui bửu môi. Sau đó giả vờ như không thấy, đi về nơi ở của mình. Mặc Tề phát giác tiểu sư muội đang giận dữ, hấn vội đi đến phía trước, trên dưới vỗ mặt một phen, mới ân cần hỏi: "Sự phụ có trách phạt muội không?"

Thật ra thì, tất cả mọi người trên dưới Quy Vân Các đều biết sự phụ đối đãi với A Kiều cực kỳ tốt.

Coi như châu như bảo, căn bản không nghĩ đến sự phụ sẽ trách phạt nàng. Chẳng qua có một lần hấn đi Phù Hoa viện tìm sự phụ, vừa vặn bên trong truyền đến tiếng khóc, tiếng khóc thút thít ảm ức kia chính là phát ra từ tiểu sư muội A Kiều xưa nay vốn hoạt bát đáng yêu của hấn. Lúc đó hấn cảm thấy một trận bản khoăn, chỉ cảm thấy tiểu sư muội này cũng không hấn là được cưng chiều như lời đồn.

Hắn vẫn còn nhớ lúc tiểu sư muội đi ra, trên mặt còn đầm nước mắt.

Tiểu sư muội vốn nhỏ nhắn xinh đẹp, dung mạo tốt hiếm có. Bình thường luôn nở nụ cười rạng rỡ, khiến cho người ta vừa thấy liền không thể dời mắt. Lại không biết lúc nàng khóc lại như hoa đào gặp mưa, người nhìn thấy chỉ muốn lập tức moi tim ra cho nàng.

Mặc dù hắn không biết hôm đó xảy ra chuyện gì, nhưng theo bản năng, hắn đối với tiểu sư muội này tăng thêm mấy quan tâm và chăm sóc.

A Kiều vốn đang giận đối Nhị sư huynh, nhưng nhớ lại Nhị sư huynh là người cuối cùng còn thân cận với nàng tại Quy Vân Các này, liền không làm mình làm mẩy nữa, vì vậy khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt nhiem ý cười, la hét muốn hắn đem nàng đi ăn cái gì đó.

Hôm sau A Kiều nghe có khách đến Quy Vân Các, liền chỉnh chu chính mình một phen, theo thói quen đi vào Phù Hoa viện của sư phụ.

Vừa đi vào, liền thấy ngồi bên cạnh sư phụ cốt cách thanh tiên tuấn mỹ vô song nhà mình là một nam một nữ. Nàng đi theo bên người sư phụ bảy năm, tự nhiên đều biết hai người này là Sư huynh cùng Sư muội của sư phụ. Nàng tiến lên, hơi rũ mắt, cung kính kêu một tiếng: "A Kiều ra mắt sư bá sư thúc."

Trường Từ tôn giả liếc mắt nhìn A Kiều, trong lòng thầm nói: Một nữ đồ hấp dẫn người như vậy, để ở bên cạnh sư đệ làm sao coi được? Hơn nữa nàng rõ ràng là hoa cỏ thành yêu, sao lại có thể hơn ba phần kì diệu so với hột tặc như vậy?

Cuối cùng hắn liếc nhìn sang sư muội ngồi kế bên — — Bích Nhiêu thanh nữ.

Bích Nhiêu thanh nữ băng cơ ngọc cốt, dung mạo tuyệt trần, ở Thiên giới còn có danh xưng đẹp đẽ.

Tuy có không ít tiên quân ái mộ, chỉ tiếc trái tim đã sớm để trên người sư huynh của mình. Nhưng sư huynh này của nàng không thích tình yêu,

khiến nàng vạn năm nay cũng không dám biểu lộ cõi lòng. Hôm nay nhìn thấy nữ đồ bên cạnh sư huynh ngày càng kì diệu, Bích Nhiêu thần nữ đột nhiên cảm thấy một cảm giác nguy cơ, liền tùy tiện tìm một cái cơ, để cho A Kiều phụng bồi nàng đi dạo chung quanh một chút.

A Kiều sao lại không biết suy nghĩ trong lòng Bích Nhiêu thần nữ. Không nói cái khác, chỉ riêng về tướng mạo thì Bích Nhiêu thần nữ cũng xem như là người xinh đẹp nhất trong đám tiên tử ái mộ sư phụ nàng, hơn nữa lại là sư muội đồng môn, trong lòng tự nhiên sẽ có một tầng cảm tình thân tại.

"Có phải sư thúc thích sư phụ hay không?" A Kiều thấy Bích Nhiêu thần nữ đưa tay hái hoa thực được nở rộ, giọng nói ngây thơ hỏi.

Tay Bích Nhiêu dừng một lát, nghiêng đầu nhìn một cái. Tiểu cô nương nhỏ nhắn trước mặt thấp hơn nàng nửa cái đầu, mặt đầy đơn thuần nhìn mình, đôi mắt ngây thơ trong vắt như ngập nước mùa xuân, môi đỏ răng trắng, da trắng tóc đen, là tiểu cô nương vừa nhìn đã khiến người ta yêu thích. Không thể không nói, A Kiều này chính là bộ dạng mà nam nhân yêu thích, không những tinh xảo mà còn như nước trong veo tinh khiết, tựa như chỉ cần nắm một cái liền có thể nắm ra nước. Trong lòng Bích Nhiêu thần than: Hoa cỏ hóa yêu thích nhất là sương sớm, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, tuy rằng mát mẻ thoát tục, lại rất ít có thể trở mã thành dung mạo thế này.

Hơn nữa nàng biết mệnh lực của sư huynh mình, tiểu yêu này một mực ở bên cạnh sư huynh, như thế nào lại không có ý tứ kia?

—— Từ xưa nam sư nữ đồ, sinh nhiều nghiệt duyên.

"A Kiều sao lại nói vậy?" Bích Nhiêu thần nữ cười nhạt, tỏ ra đoan trang hào phóng, nhưng cũng không có ý phủ nhận.

A Kiều trong lòng rất mừng rỡ, chỉ mong Bích Nhiêu thần nữ mau chóng thành sư nương của nàng, như vậy sư phụ kia của nàng cũng sẽ không có nhiều thời gian rảnh rỗi đi quản thúc nàng nữa.

Nàng nhẹ mím cười, đôi mắt nước linh động lộ ra mấy phần giảo hoạt, chỉ khiến người khác cảm thấy trên người nàng thêm mấy phần linh khí, trông rất vui mừng. A Kiều nói: "A Kiều thấy sư phụ cả ngày chỉ có một mình, nếu như có tiên tử như sư thúc bà bạn, nghĩ đến cũng là một chuyện tốt."

Bích Nhiêu thần nữ thấy giọng A Kiều chân thành, thái độ ân cần, trong lòng lại tin thêm mấy phần, chỉ cố giả vờ đau thương thở dài một cái, nói: "Như lời người nói, người ở bên sư huynh lâu như vậy, làm sao không hiểu tính tình sư huynh. Hắn trời sinh lạnh nhạt, đối với chuyện nam nữ là không có chút hứng thú nào."

Lúc này A Kiều thật muốn thốt lên: Cái gì mà trời sinh lạnh nhạt, đó chỉ là bẽ ngoài thôi a!

"Sư thúc chỉ cần ở lại Quy Vân Các thêm vài ngày, với dung mạo cùng tài hoa của sư thúc, sư phụ nhất định sẽ thích." Nàng sợ Bích Nhiêu thần nữ không tin, lại nháy mắt vô cùng chân thành nói, "Trong lòng A Kiều, đã sớm đem sư thúc thành sư nương mà tôn kính."

Đang lúc này, lại thấy Bích Nhiêu thần nữ giọng nói ngượng ngùng hướng phía sau lưng nàng kêu một tiếng: "Sư huynh."

A Kiều nhất thời bị dọa đến hai chân mềm nhũn, không dám xoay người lại.

Hết chương 3!

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Thật ra thì bộ văn này có thể gọi là → Sư phụ báo đạo yêu thương ta

SƯ PHỤ ĂN ĂN ĂN

Mạt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 4: Sở Thích

Dịch: Mạt Họa

A Kiều thấp thỏm bất an đi theo sau lưng sư phụ nhà mình, chỉ cảm thấy trên người sư phụ tỏa ra hàn khí bức người, gần như muốn đem nàng sống sờ sờ đi đông thành tảng băng. Đại khái nhớ ra cái gì đó, A Kiều xoay người, đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn về Bích Nhiêu thần nữ mặc bạch y đứng cạnh khóm hoa hải đường, thấy nàng nụ cười thản nhiên, xung quanh rực rỡ, tiên tử tóc đen bạch y khí chất xuất trần bất phàm, quả nhiên là đệ nhất thần nữ Thiên giới.

Uổng nàng còn có ý kết hợp hơn người bọn họ.

A Kiều tức muốn giậm chân, lại nghe sư phụ đi trước giọng lạnh lùng nói: "Cách xa như vậy làm gì?"

Làm gì? Đương nhiên là sợ hấn trách phạt rồi. A Kiều bĩu môi. Người khác không biết, nhưng nàng lại rất hiểu, sư phụ này của nàng không gần nữ sắc, hôm nay để hấn nghe được nàng cùng Bích Nhiêu thần nữ nói mấy lời này, cũng không biết hấn sẽ phạt nàng như thế nào nữa đây.

A Kiều theo bản năng sờ cổ mình một cái.

Bích Nhiêu thần nữ nhìn bóng lưng sư đồ hai người một cao một thấp dần khuất xa, trong lòng trừ có chút không biết tư vị, nhưng nhiều hơn là lại cảm thấy thú vị. Người nào không biết, sư huynh tính tình xưa nay lạnh nhạt, ngay cả bọn họ là đồng môn, nhưng hấn cũng đối với sư muội này cũng là thái độ không lạnh không nhạt. Cho đến bây giờ đầu chỉ khách khí, chưa thấy qua có một tia cảm xúc khác nào.

Nhưng khí phách dung mạo của sư huynh khiến nàng không lí do bị thuyết phục, trong lòng tự nhiên sinh ra tình cảm ái mộ. Còn may hiện tại tình cảm ái mộ này chưa hãm sâu, hôm nay thấy rõ cảnh tượng này, cũng coi như cho nàng tỉnh lại, để đề phòng chân càng lún sâu vào bùn.

Trường Tư tôn giả thấy Bích Nhiêu đứng lẳng lặng, biết tiểu sư muội này sợ là lại ưu thương vì tình. Thật ra đôi sư đệ sư muội này là hần coi trọng nhất, dung mạo cùng thân phận này, nói thế nào cũng đều rất xứng đôi. Hần ở gần sư muội này nhiều, nên đối đãi nàng cũng là thêm mấy phần yêu thương, liền lên tiếng trấn an.

Lại thấy Bích Nhiêu cười rạng rỡ, gương mặt trắng trong nhỏ nhắn nhìn không ra nửa phần mất mát, chỉ là chớp chớp mắt nói: "Nhị sư huynh không cần lo lắng, Bích Nhiêu tính tình phóng khoáng, chẳng qua là cảm thấy..." Nàng giương mắt nhìn chỗ ban nãy, khoe miệng mỉm cười lẩm bẩm nói, "Sợ rằng, có một trận kịch hay phải xem rồi."

A Kiều xưa nay là người có mắt nhìn, vừa vào Phù Hoa viện, vội vàng ân cần thay sư phụ châm trà rót nước. Tay nhỏ bé trắng nõn cung kính đem chén bạch trà bừng tới trước mặt sư phụ, hai tròng mắt linh động, giọng mềm mại ngọt ngào nói: "Sư phụ, uống một ngụm trà trước đi."

— — Uống ngụm trà, từ từ hạ hỏa.

Tiêu Hành làm sao không biết suy nghĩ trong lòng đồnhi, chỉ là mới nhìn thấy nàng ân cần nhiệt tình giắt dây cho Bích Nhiêu thân cận mình, trong lòng nổi lên một bụng hỏa khí. Hần ngược mắt, thấy tiểu đồnhi ngoan ngoãn, tận tình chăm sóc, mềm mại như thuận môi dưới cắn thật chắc, đúng là bộ dạng bị dọa sợ rồi.

Tiêu Hành bất lực thở dài một hơi, sau không nhanh không chậm nhận lấy chén trà trong tay A Kiều, uống cạn một hớp, đem chén trà đặt xuống.

Nhất thời trong phòng yên tĩnh dị thường.

"Vi sư nhìn giống rất thiếu nữ nhân sao?" Giọng Tiêu Hành dừng dừng, trên mặt nhìn không ra nửa điểm cảm xúc.

A Kiều nhú chân mày, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Nàng ngẩng đầu nhìn bộ dạng mặt mũi đầy chính nhân quân tử của sư phụ nhà mình, dứt khoát đánh bạo nói: "Bích Nhiêu sư thúc dung mạo xinh đẹp, hơn nữa dáng người cực kỳ tốt, đồn nhiên biết sư phụ thích nhất kiểu này, liền tự chủ trương..."

Tiêu Hành cong cong môi, đôi mắt sao trời lạnh lẽo hiếm thấy nhiễm chút ý cười châm biếm, nói: "Vi sư lúc nào nói qua thích kiểu này?"

Lúc nào nói qua? A Kiều mấp máy môi, thường ngày sư phụ làm những thứ kia với nàng, không phải...không phải đã coi như nói quá rõ ràng — — sư phụ nhà nàng thích cô nương da trắng mỹ mạo, ngực to eo nhỏ rồi sao?

Hết chương 4!

SƯ PHỤ ĂN ĂN ĂN

Mạt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 5: Uy Hiếp (Áp Bức)

— —

Nhìn thấy sư phụ nhà mình còn đang làm bộ dáng chính nhân quân tử, A Kiều trong lòng rất là xem thường. Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, những chuyện giữa nam nữ kia, cũng không phải là cái việc gì không thể lộ ra ngoài. Cho dù là Thiên giới, cũng không ít tiên quân tiên tử cùng nhau lĩnh giáo thuật song tu, nói đến cũng không có gì lớn.

Sư phụ cũng đến tuổi này rồi, nói thế nào đi nữa cuối cùng vẫn là một nam nhân, trong đầu nghĩ đến nữ nhân dĩ nhiên là chuyện quá mức bình thường. Thế nào bên cạnh sư phụ chỉ có một cô nương là nàng, có lúc đối với nàng thân cận hơn một chút, nàng cũng có thể hiểu.

Chỉ là, nàng chẳng qua chỉ là đồ nhi mà hấn uy hiếp dụ dỗ được thôi.

A Kiều rất không biết sợ gật đầu một cái, đôi mắt long lanh ánh mắt thản nhiên, hướng về Tiêu Hành nói: "Sư phụ, Bích Nhiêu sư thúc và người là đồng môn, cũng là thân nữ nổi danh ở Thiên giới. Lúc này đồ nhi nói như vậy với Bích Nhiêu sư thúc, tất cả đều vì người thôi a~."

Sư phụ nhà nàng quá mức im lìm, nếu như đối với Bích Nhiêu thân nữ có ý, hấn cũng sẽ không chủ động làm gì. Hôm nay nàng giật dây cho Bích Nhiêu sư thúc chủ động một chút, sư phụ nàng chỉ cần đợi ôm nhuyển ngọc ôn hương vào lòng— đồ nhi là nàng cũng làm có công lao, sư phụ còn cái gì không hài lòng chứ.

Tiểu đồ đệ một thân bạch y đứng trước mặt mình, nói ra một tràng lời nói hiên ngang lẫm liệt, khiến trong lòng Tiêu Hành vừa bức bối vừa buồn cười. Hấn giương mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong lúc nhất

thời có chút hoảng hốt. Tiểu đồ nhi của hắn, đã không phải là tiểu nữ oa động một chút không vừa lòng là lại khóc thút thút nữa.

Dáng dấp của nàng, cùng với trong trí nhớ của hắn hoàn toàn trùng khớp. Chẳng qua là ánh mắt nàng nhìn hắn đã không còn nóng bỏng, đã sớm không còn nửa phần tình yêu. Hắn biết nàng sợ hắn, nhưng hắn tình nguyện để nàng sợ hắn. Ít như vậy, nàng sẽ ngoan một chút, nghe lời một chút.

Hắn đã sống hơn ba vạn năm. Trong mắt hắn, đừng nói là trăm năm, cho dù là ngàn năm, cũng chỉ như nháy mắt một cái.

Nhưng bảy năm này với hắn mà nói, chưa từng thấy dài đằng đằng đến như vậy.

Nhận thấy sư phụ có gì đó không ổn, A Kiêu liền biết nhất định mình quá mức can rỡ đã chọc sư phụ giận. Nàng ảo não cắn đôi môi thủy nộn đầy đặn, khuôn mặt hoa đào nhỏ nhắn tràn đầy khấn trương. Nàng thấy ánh mắt sư phụ có chút dọa người, liền theo bản năng lui về sau một bước, vậy mà nàng vừa lui sư phụ liền đưa tay vững vàng nắm trọn cả eo nàng, sau đó đem nàng ôm vào lòng ngực hắn.

Thật ra thì thân thể sư phụ không lạnh lẽo như nhìn bên ngoài. Lúc ôm vào, lúc sơ lên thật ấm áp. Chỉ cần nàng nhắm mắt lại không nhìn tới khuôn mặt lạnh như băng của hắn, có lẽ nàng sẽ thoải mái đến ngủ mất.

"Sư...sư phụ?" A Kiêu thận trọng mở miệng, không dám lộn xộn, càng không dám giãy giụa. Bởi vì nàng biết, nàng càng giãy giụa, sư phụ nàng càng dùng sức ôm chặt.

Tiêu Hành mặt không cảm xúc nhìn tiểu đồ nhi trong lòng mình, thấy ánh mắt nàng sợ sệt, thủy quang rưng rưng, nhưng ánh mắt kia không có một tia then thưng. Cũng đúng, nàng chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương, căn bản không hiểu tình yêu nam nữ. Chỉ là hắn biết mấy năm nay nàng đã dần dần bắt đầu phát hiện —— chuyện hắn làm với nàng, đã vượt xa sư phụ đối với đồ nhi.

Hắn biết nàng rất thông minh, chẳng qua là...có thông minh thêm nữa thì cũng không còn kịp rồi.

A Kiều lúc này mới chân thật ý thức được cái gì gọi là "ngồi trên bàn chông". Nếu như sư phụ có làm gì nàng, nàng sẽ có lý do đẩy hắn ra, nhưng hết lần này đến lần khác hắn chẳng qua chỉ ôm nàng như vậy, cái gì cũng không có làm. Đôi tay cũng thành thật giữ lấy eo nàng, không sờ đi lên, cũng không có sờ đi xuống.

A Kiều bĩu môi, sư phụ đây là ý gì a~?

"Vi sư vẫn còn là thân đồng tử." Ánh mắt Tiêu Hành thản nhiên, từ trên cao nhìn xuống hai viên ngọc tròn tròn phập phồng của tiêu đồng nhi.

A Kiều rơi vào trạng thái mịt mờ. Nghe xong câu nói của sư phụ, nàng đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó bị dọa ngây người ra. Nàng sống sờ sờ nhìn sư phụ, thầm nghĩ: Vì sao đột nhiên lại nói cái này với nàng?

Tiêu Hành mặt không cảm xúc, giống như chuyện này không có gì quan trọng. Hắn cúi đầu nhìn về phía nàng, môi mỏng khẽ nói: "A Kiều, có cần nhắc qua cùng vi sư song tu?"

(Dịch bởi Mạt Họa)

Hết chương 5!

SƯ PHỤ ĂN ĂN ĂN

Mặt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 6: Dụ Dỗ

(Dịch bởi Mặt Họa)

— —

A Kiều thoáng chốc li ền ngây ngẩn, nàng ngây người ngờ ngác nhìn mặt sư phụ, môi mấp máy rất lâu không biết phải nói gì.

Sư phụ nàng tu vi cực cao, thêm khuôn mặt này nữa, tiên tử muốn cùng hấn song tu thì ầu không kể xiết. Nếu nói không động tâm là giả, pháp thuật của nàng yếu, nếu có thể cùng sư phụ song tu, với nàng mà nói như là hưởng được cái bánh lớn rơi từ trên xuống.

Nhưng A Kiều vẫn còn giữ được lý trí, không lên tiếng.

Tiêu Hành nhìn mặt nàng, li ền biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, hấn nhàn nhạt nói: "Thế nào? Không muốn?"

A Kiều làm sao chịu nói thật, nàng chớp mắt, ấp úng do dự nói: "Không có, chỉ là...chỉ là ồnhì sợ mình vướng chân sư phụ." Chút đạo hạnh thấp kém đó của nàng, làm sao có tư cách cùng sư phụ song tu a~?

Tiêu Hành nhìn gò má phấn nộn trắng nõn của nàng, li ền biết nàng không muốn. Những năm này đối với hấn mà nói cũng không khó trải qua, ít nhất trong ầu nàng suy nghĩ gì, hấn liếc mắt một cái li ền nhìn ra. Hấn cúi ầu xuống, nín lấy đôi tay như nhỏ bé như búp măng mùa xuân của tiêu ồnhì, rử mắt thấp giọng nói: "Chờ con suy nghĩ kỹ càng r ầ lại nói cho vi sư."

A Kiều không dám nhìn vào mặt sư phụ, lại không dám rút tay về

... Sư phụ biết rõ nàng là đang mượn cớ.

A Kiều cắn cắn môi không nói gì, trong lòng có chút buồn bực, còn hoang đường cảm thấy thời khắc này trông sư phụ hình như có chút đáng thương. Mặc dù có lúc sư phụ kỳ kỳ quái quái, trừ những lần bộc phát tính chiếm hữu đến quá đáng kia, thì quả thật sư phụ đối với nàng vô cùng yêu thương.

Nàng còn nhớ năm năm trước có một lần kia

Nàng không cẩn thận ngắt băng liên mà sư phụ bỏ công chăm sóc tận ba ngàn năm trong hồ sen, đây chính băng liên bảo bối mà ngày nào sư phụ cũng tự tay tưới nước. Sau khi Nhị sư huynh, còn bị dọa hết một trận, trong Quy Vân Các ai ai cũng biết sư phụ trân trọng băng liên này như thế nào.

Tất cả mọi người nói A Kiều khẳng định mất mạng.

Nàng khi đó còn nhỏ, lại sợ hãi trốn lên núi nhưng thiếu chút nữa là bị hồ yêu ăn mất, may thay sư phụ đến kịp cứu nàng. Mà nàng vừa kinh vừa sợ, rất sợ sư phụ dưới cơn nóng giận sẽ ăn nàng. Tuổi còn nhỏ, sợ hãi tất nhiên chỉ biết khóc, nhưng sư phụ lại không trách cứ nàng một chút nào, chỉ đem nàng ôm vào ngực an ủi, áo choàng kia của sư phụ đều bị nàng khóc đến dơ bẩn.

Nước mắt nước mũi từng cái đều dính lên chiếc áo choàng sạch sẽ không lấm bụi trần của sư phụ, nàng tự nghĩ cũng cảm thấy rất bẩn huống chi là sư phụ nàng vô cùng yêu sạch sẽ?

Nàng nơm nớp lo sợ, mặc cho sư phụ ôm nàng về Quy Vân Các. Nhưng ngoài dự liệu của nàng, sư phụ chẳng những không phạt không ăn nàng, hơn nữa còn hái một đóa băng liên đẹp nhất trong hồ cài lên búi tóc bánh bao của nàng.

Nàng ngây ngốc chớp chớp mắt nhìn.

Hắn nói: "A Kiều, tất cả băng liên trong hồ sen này đều là của con đấy."

Cũng là khi đó, nàng mới hiểu được, nàng không đơn thuần chỉ là một cây nấm nhỏ để làm nguyên liệu nấu ăn của sư phụ, mà là so với cái ao băng liên này, nàng còn quan trọng hơn. Nàng thích có một sư phụ lợi hại như vậy, nhưng lại chán ghét hẳn cứ cường thế như vậy, hại nàng không còn bạn bè chơi. Bây giờ Quy Vân Các này, không có một ai muốn cùng nàng thân cận.

Chỉ là— —

A Kiều giương mắt, lông mi dài nhọn run rẩy, đánh bạo nói:
"Vậy...trước khi đồnhi nghĩ xong, không cho phép sư phụ...không cho phép song tu cùng cô nương khác."

Nếu sư phụ không có ý với Bích Nhiêu sư thúc, vậy nàng nên tìm cơ hội nói rõ ràng cùng Bích Nhiêu sư thúc, để tránh trì hoãn đường nhân duyên của Bích Nhiêu sư thúc. Ban nãy là nàng quá lỗ mãng, Bích Nhiêu sư thúc hoàn mỹ như vậy, nếu phải ở cùng một nam nhân cả ngày lạnh như băng là sư phụ, thật sự quá mức chịu tội.

Giọng nói tiểu đồnhi mềm mại, Tiêu Hành nghe rất êm tai, trong lòng lại dâng trào thêm một tia vui mừng, chân mày cũng lộ ra mấy phần nhu tình hiếm thấy. Hắn ôm lấy eo mềm mại của tiểu đồnhi, gật đầu một cái:
"Ừm, vì sư hứa với con."

A Kiều cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng thế nhưng lại biết được hình thức yêu thương người của sư phụ, vẫn là không nên để Bích Nhiêu sư thúc nhảy vào hố lửa này thì hơn.

Hết chương 6!

SỰ PHỤ ẲN ẲN ẲN

Mạt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 7: Đau Lòng

(Dịch bởi Mạt Họa)

— —

A Kiều rất nhanh liền thấy hối hận.

Mặc dù mấy năm nay nàng đi theo sự phụ học pháp thuật, nhưng đạo hạnh nàng thấp, cùng mấy vị sư huynh so sánh thật sự kém quá xa. Nếu nàng có thể cùng sự phụ song tu, pháp thuật sẽ tăng lên rất nhanh, hơn nữa sự phụ nói hẳn là thân đồng tử, tình nguyên kia của sự phụ đúng là bảo bối hiếm có khó tìm của lục giới, Sự phụ hào phóng muốn cho nàng, lại bị nàng uyển chuyển cự tuyệt, với tính tình của sự phụ, sao có thể cho lần thứ hai chứ?

A Kiều ngưng mi, lấy tay vỗ đầu mình, mắng mình một tiếng: "Ngu xuẩn!"

Thật ngu xuẩn a, lãng phí một cơ hội tốt như vậy.

A Kiều khổ não không thôi, thậm suy nghĩ muốn chạy đi tìm sự phụ, đem lời nói hôm đó nuốt lại vào bụng. Nhưng lời đã nói ra như nước đổ, nàng cả đời này cũng đừng mong có thể cùng sự phụ song tu.

Hơn nữa, muốn nàng nói thế nào đây?

— — "Sự phụ, đột nhiên sai rồi, đột nhiên muốn cùng sự phụ song tu."

Lời như vậy, A Kiều làm thế nào cũng không thể nói ra miệng được. Hơn nữa chuyện quan trọng là mấy ngày nay sự phụ ở Phù Hoa viện bế quan tu luyện, nàng căn bản ngay cả mặt còn không gặp được. Còn Bích

Nhiều sư thúc, ở lại Quy Vân các một thời gian. Lúc trước A Kiêu còn toan tính kết hợp Bích Nhiêu sư thúc cùng sư phụ, nhưng trước mắt hiện giờ Bích Nhiêu sư thúc ngày ngày ra vào Phù Hoa viện, mà nàng là đồn nhĩ thường ngày thân mật nhất với sư phụ lại không thể bước vào nửa bước.

Cũng phải, Bích Nhiêu sư thúc tu vi cao hơn nàng nhiều, tự nhiên có thể giúp sư phụ tu luyện.

Mặc dù trong lòng A Kiêu phiền muộn, nhưng nghĩ đến cuộc sống tiếp đây không bị sư phụ quản chặt chẽ, trong lòng nàng cũng thư thả một chút. nàng có thể chạy ra sau núi chơi, lại có thể quấy lấy Nhị sư huynh đòi hắn làm bánh ngọt cho nàng ăn, nhưng mỗi lần đi ngang Phù Hoa viện, nàng vẫn là nhịn không được mà dừng bước.

... Nàng vẫn là hy vọng sư phụ quản nàng.

Sau đó A Kiêu mới biết, lúc sư phụ tu luyện suất tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa còn dẫn bệnh cũ tái phát, Bích Nhiêu sư thúc không còn cách nào, lúc này mới mời Trường Tư tôn giả đến. A Kiêu vào lúc này mới bắt đầu lo âu, ở trong lòng nàng, sư phụ vĩnh viễn là cao cao tại thượng pháp lực vô biên, ngay cả Thiên giới đều phải kính nhường ba phần, sư phụ lợi hại như vậy, sao có thể bị tẩu hỏa nhập ma chứ?

— — Hơn nữa, sư phụ có bệnh cũ, sao nàng không biết?

Mặc dù sư phụ có nói qua khi người tu luyện không cho phép nàng đi vào Phù Hoa viện, nhưng rốt cuộc nàng vẫn lo lắng, thành công xin Bích Nhiêu như thúc, để cho nàng đi vào.

Phù Hoa viện bày kết giới, với chút đạo hạnh bé nhỏ của A Kiêu, tự nhiên là không vào được.

Bích Nhiêu thần nữ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chùng một bàn tay của nàng như sắp khóc đến nơi, tất nhiên có chút mềm lòng, gật đầu một cái rồi để A Kiêu đi vào. A Kiêu nhất thời mặt mày hớn hở, xách váy chạy vào Phù Hoa viện. Phù Hoa viện trước giờ nàng mỗi ngày đều đi, dĩ nhiên là quen thuộc từng góc ngách.

Nàng nhìn màn giường rũ thấp trên chiếc giường bạch ngọc, bóng dáng y phục của sư phụ nàng đang nằm nghiêng. Nàng vội vàng quỳ xuống bên giường, giọng nói nghẹn ngào: "Sư phụ."

Tiêu Hành chậm rãi mở mắt, nghiêng người nhìn sang tiểu đồ nhi đang quỳ bên cạnh giường. Tiêu Hành nhìn thấy đôi mắt to nàng long lanh, sắc mặt tái nhợt không một tia cảm xúc, nhưng một khắc sau, vẫn là ung dung xốc nàng lên, ôm tiểu đồ nhi thơm mềm cùng nằm trên giường.

"Sư..sư phụ?" A Kiều mấp máy môi, không dám cử động.

Ánh mắt Tiêu Hành thoáng nhu hòa hơn một chút, sau đó mới mở miệng nói: "A Kiều, gọi tên vi sư."

A Kiều ngẩn người, nàng ở cạnh sư phụ nhiều năm như vậy, vẫn luôn cung kính gọi hần sư phụ, chưa bao giờ gọi qua tên của hần. Nàng giương mắt khẽ lên lên nhìn thử một cái, thấy khuôn mặt tuấn mỹ của sư phụ lúc này đều tái nhợt, trên người lại có chút lạnh như băng.

Chốc lát sau, Tiêu Hành mới đưa tay捏o khuôn mặt nàng, "Mau gọi."

A Kiều sợ sệt rụt cổ một cái, không tự nhiên gọi một tiếng: "Tiêu... Tiêu Hành."

Tiêu Hành đột nhiên cười lên, nhìn vào ánh mắt sợ sệt của A Kiều, tiếp tục nói: "Gọi một lần nữa."

A Kiều: "Tiêu Hành."

"Ừm, ta đây." Tiêu Hành đáng một tiếng, ngón cái vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, sau đó yết hầu động một cái, cúi người ngậm đôi môi phấn nộn của nàng, trở người đè lên trên.

A Kiều vốn là một cây nấm, hoàn toàn không hiểu chuyện giữa nam nữ, ngay cả chuyện thân mật nhất giữa nam nữ là song tu, với nàng mà nói đơn giản chỉ là cách để tăng tu vi. Chỉ là sư phụ không thích nàng nói chuyện cùng nam nhân khác, ngay cả dù là mấy vị sư huynh, sư phụ cũng không

chịu. Những năm này lại còn rất quá đáng, ngay cả nữ tử cũng không cho phép, lần trước nàng cùng con cá chép có trăm năm tu vi trong hồ sen nói chuyện cả một ngày, ngày hôm sau liền thấy trên mâm cơm có một đĩa cá chép kho thật lớn.

Cho nên trước mắt A Kiều cũng không có nhiều biểu tình, mắt mở thật to, hàng mi cong dài run lên một chút, nàng vốn đau lòng sư phụ, nên không dám cự tuyệt sư phụ thân cận. Nhưng sư phụ chỉ là phủ lên môi nàng, cái gì khác đều không làm, bộ dáng có chút ngốc lảng.

A Kiều có chút khó chịu, bản năng cảm thấy lúc này nên làm chút gì đó, nên nàng mới khẽ hé miệng, sau đó đưa lưỡi liếm nhẹ môi sư phụ.

Rất mềm mại, rất nóng bỏng.

Hết chương 7!

SỰ PHỤ ẲN ẲN ẲN

Mặt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 8: Chặt Vật

(dịch bởi Mặt Họa)

— —

A Kiều không biết xảy ra chuyện gì. Nhưng sự phụ cứ dùng cái vật kia chọc nằng, nằng liền đỏ mặt, cả người dường như bắt đầu nóng lên. Chỉ là nằng hiểu hôm nay thân thể sự phụ khó chịu, nằng liền thử thuận theo hắn, dù có hơi khó chịu, nằng cũng chịu đựng.

Hắn hán gặp mưa rào, nhất thời lựa tư sa mỏng nhiễm sắc đỏ, mồn hôi như hạt châu tí tách rơi.

Chẳng qua là— —

A Kiều chịu tội lại quá độ rồi. (*ý bảo Hành làm quá hăng quá, chị phải chịu tội)

Cái này cũng khó chịu quá đi mất. A Kiều cực kỳ hối hận, chỉ cảm thấy dù có đau lòng sự phụ hơn nữa, cũng không cần đem tính mạng mình ra làm trò đùa. Lúc này, nếu đang sống sờ sờ mà đau chết thì phải làm sao đây?

Sau khi dày vò cả một đêm, A Kiều căn bản không chút buồn ngủ. Mặc dù vừa đau lại vừa mệt, nhưng nhìn thấy sự phụ đang ngủ say bên cạnh mình, đôi tay bá đạo ôm chặt cả người nằng, thậm chí đem đầu vùi vào hõm cổ nằng. Hơi thở nóng thổi khiến nằng có chút nhột, A Kiều nghiêng đầu nhìn gò má sự phụ, khoảng cách quá gần, nằng thiếu chút nữa đã hôn lên.

Trong mắt A Kiều, sư phụ vẫn luôn cao cao tại thượng, dù cho có cùng nàng thân cận một chút, nhưng luôn có cảm giác xa cách. Nhưng nàng không nghĩ đến, có một ngày hai người bọn họ sẽ thân mật đến mức này. Mà cũng chính lúc này khiến A Kiều hiểu rằng, có lẽ mình trong mắt sư phụ không đồng dạng, hoặc là trong lòng nàng cũng vẫn luôn đồng dạng.

(*đoạn này Kiều Kiều nói hơi mập mờ, đại loại hai người vốn không đơn giản chỉ xem nhau là sư đồ mà là rất khác)

A Kiều nhìn mồm môi nhể nhại trên khuôn mặt sư phụ, liền lê thân thể đau nhức đứng lên. Nhưng A Kiều đã đánh giá thấp bản lĩnh của sư phụ nhà mình rồi, nàng vừa đứng lên, hai chân liền như nhũn ra "phù phù" một tiếng rồi ngã ngửa trên giường.

A Kiều hối hận tím cả ruột.

Nhất thời hai mắt rung rung giàn giụa, như sương như khói, đáng thương kêu trời không thấy kêu đất không nghe. Có lẽ là do trên người sư phụ bị thương, cho nên nàng vùng vẫy mấy cái đứng lên, sư phụ vẫn không hay biết, vẫn còn đang ngủ mê man. A Kiều thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc bước xuống giường, nàng trông thấy đệm giường loang lổ vết máu, lúc nàng mới ngậy người ra.

Lần trước nàng không muốn, sau đó nàng vẫn luôn hối hận, hôm nay sư phụ không biết tại sao đầu cho nàng hết— hơn nữa không chỉ một lần, mỗi lần đầu cho rất nhiều.

(chị Nấm nói là tình nguyện đấy, e hèm, tự hiểu nhé)

Hơn nữa thời điểm làm chuyện kia, sư phụ một mực bảo nàng gọi tên hắn. Chuyện này nếu là lúc trước, nàng có sao cũng không dám đâu, thân là đồ nhi, sao lại có thể không ngừng gọi tên họ sư phụ ra chứ?

A Kiều đứng dậy, nhìn trên người mình đầy vết xanh tím, trước ngực cùng bắp đùi là rõ rệt nhất. Đối với chuyện song tu, nàng biết rất ít, sư phụ mặc dù cũng không có kinh nghiệm, tối thiểu sư phụ đọc sách nhiều hơn nàng, cho nên thời điểm sư phụ gặm mút trên người nàng, nàng tất nhiên

cho rằng đó là một bước của song tu. Trước mắt, A Kiều cảm thấy trong người một trận nóng ran, đại khái là tu vi tăng vọt quá nhanh, nhất thời nàng mừng thầm trong lòng, chẳng qua là đạo hành nàng thấp kém có chút không dung nhập nổi.

Nàng phải tìm chỗ để đi đầu dưỡng một chút.

A Kiều nhìn sư phụ đang lỏa thể nằm trên giường một cái, muốn đưa tay đắp chăn lại cho hắn, lại nhớ đến thân thể nóng hần hập của sư phụ trước đó, liền cảm thấy sư phụ vẫn là nằm trần vậy đi để tản tản bớt nhiệt. Rồi sau đó nàng lại nhìn không được lên nhìn cái vật hại nàng đau phát khóc kia của sư phụ, tức giận hung hăng bóp một cái cho hả giận, lúc này mới chặt vật chạy ra khỏi Phù Hoa viện.

Khi Tiêu Hành tỉnh lại, nhớ đến cảnh tượng cò bay phất phới tối hôm qua, nhất thời có chút tự trách, nhưng lúc đó năng lực kiêu căng của hắn quá yếu kém, nàng lại hết lần này đến lần khác xông vào. Tiêu Hành nhìn vết máu trên đệm giường, vẫn là theo bản năng cong cong môi.

Chung quy trong lòng hắn vẫn là vui mừng.

Mất mà tìm lại được, chuyện hắn đã làm hắn chưa từng nghĩ đến, nhưng sau đó chuyện muốn làm lại không thể nào làm.

Chỉ là Tiêu Hành không có tìm được nàng,

Tiểu đồng nhi này của hắn, bảy năm qua một mực luôn ở Quy Vân Các, hắn trước sau đều có thể bắt được nàng, vẫn còn chỗ nào để đi chứ?

Tiêu Hành lại tìm hết mấy ngày, lúc này mới nghĩ đến đi đâu gì, đi ra sau núi.

Khi Tiêu Hành trông thấy cây nấm nhỏ đỏ rực dưới tàng cây, lúc này đang an an tĩnh tĩnh ngấm xồm, quanh thân như có một tầng bạch quang nhàn nhạt bao phủ. Tiêu Hành mới hiểu được vì sao mình không tìm được nàng, trên người tiểu đồng nhi toàn bộ đều nhiễm khí tức của hắn, ngược lại

đem mùi hương vốn có của nàng che giấu đi, hẳn dĩ nhiên không thể tìm được nàng nữa.

Hết chương 8!

Lời tác giả:

Hehe, thích nắm nhỏ không nào? (* ∇ *) >”

SỰ PHỤ ẺN ẺN ẺN

Mạt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 9: Ôn Nhu (Dịu Dàng)

(dịch bởi Mạt Họa)

Tiêu Hành mang A Kiêu về Quy Vãn Các.

Nguyên hình của A Kiêu là một cây nấm nhỏ màu đỏ, vừa tươi vừa rực rỡ mềm mại, hơn nữa mang theo mùi vị ngon lành tiên mỹ. Ban đầu Tiêu Hành vội vã tìm nàng, giờ tìm được rồi lại không biết nên làm thế nào cho phải. Hiện giờ thấy nàng biến về nguyên hình, không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm. Hắn đi vào phòng tắm, thong dong móc cây nấm nhỏ trong tay áo ra. Tiêu Hành cười cười, so với bảy năm trước ngược lại nàng lớn hơn rất nhiều. Lúc đó mũ nấm phía trên chỉ nhỏ như quả táo (loại táo nhỏ), thật sự không bắt mắt, hiện giờ ngược lại đã trưởng thành to cỡ quả đào rồi.

Tiêu Hành không phải kiểu người hay do dự thiếu quyết đoán, nhưng hiện tại trong lòng lại thấy thấp thỏm không yên. Hắn nghĩ người yên lặng nhìn cây nấm trước mặt, ước chừng nhìn gần một khắc thời gian. Cuối cùng mới trưng ra bộ dáng trắng thanh gió mát thường ngày, môi mỏng khẽ mở, nói: "Hôm qua Mặc Tâm bắt được hai con cá chép lớn trong hồ sen cho vì sư tâm bồ thân thể..." Dừng một chút lại nói tiếp: "Đang rồi không tìm được nguyên liệu thích hợp để nấu chung."

"Ừm...Sự phụ..." Âm thanh mềm mại dịu dàng của thiếu nữ vang lên. Sau đó, cây nấm nhỏ đỏ rực tỏa ra bạch quang quanh thân, đột nhiên biến thành tiểu cô nương xinh đẹp nhỏ nhắn thướt tha yêu kiều.

Từ nguyên hình biến thành hình người, đương nhiên y phục của A Kiêu không đủ che thân.

Tiêu Hành trông thấy, ánh mắt thoáng trầm sắc xuống, nhất thời nhớ đến màn kiều diễm ướt át lần đó, thân thể thiếu nữ thơm mềm, nhỏ giọng

yêu kiều khóc thút thít. Tiêu Hành mất tự nhiên thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói: "Tắm cho xong rồi đi ra." Vừa nói vừa bước ra khỏi bồn tắm.

A Kiều sợ đến choáng váng. Không hiểu trong lòng sư phụ giấu tâm tư gì.

Sau đó liền ủy khuất bĩu môi, bước vào bồn tắm. Dầu sao cùng sư phụ làm chuyện kia, trên người nàng quả thực có chút nhớp nhúa, còn chưa kịp tắm sạch.

Một khắc sau, A Kiều tắm xong từ phòng tắm bước ra.

Tuy đạo hạnh A Kiều thấp kém, nhưng đôi mấy món xiêm y cho mình vẫn dư sức làm được. Chẳng qua là Quy Vân Các của Tiêu Hành có bày kết giới, nên nàng mới không có cách nào thi triển pháp thuật. Mặc dù là tiểu yêu, nhưng nàng cũng hiểu được lỗ thể ra ngoài là không tốt, cũng may kệ áo bên cạnh bồn tắm có một món trung y màu trắng của Tiêu Hành, nàng dứt khoát mặc lên người.

A Kiều nhìn sư phụ đang ngồi trên giường bạch ngọc, thấy sư phụ không nói lời nào, nàng khẽ cắn môi, thật ân cần nói: "Sư phụ người khá hơn chút nào chưa?" Sắc mặt sư phụ hôm đó thật khiến nàng giật mình, dầu sau sư phụ người lợi hại như vậy, sao bệnh cũ lại nghiêm trọng đến thế? Chẳng qua là -----A Kiều lặng lẽ đưa mắt nhìn sư phụ, thấy hấn mặt mũi thản nhiên, không chút nào là kém hơn ngày thường. Đây vốn là rất bình thường, nhưng lần này A Kiều thế nhưng cảm thấy...có chút không được ổn cho lắm.

Thời điểm làm loại chuyện đó, sư phụ trở nên không giống lúc bình thường. Còn có mấy kiểu tư thế kỳ cục đó, khiến nàng cũng đỏ mặt đến kỳ lạ, cả người nóng bỏng vô lực. Mặc dù sau chuyện đó pháp lực nàng tăng lên rất nhanh, nhưng vừa nghĩ tới lần chịu tội đó, nàng liền thấy lạnh cả sống lưng.

Tiêu Hành khẽ vuốt cằm, xem như đáp lại.

Nói thật lòng, Tiêu Hành có chút rầu rĩ. Theo lý thuyết mà nói thì thái độ của hắn đối với nàng không nên như vậy, chẳng qua hắn hàng vạn năm nay chưa từng chủ động thân mật với một người, không biết phải làm thế nào để nàng thôi khẩn trương nữa. Nàng sinh ra đã hoạt bát, nàng cùng con rùa đen, con cá chép trong hồ sen nói chuyện đến quên trời quên đất, mặt đầy tươi cười, nhưng lại chưa bao giờ chân chính thân cận hắn. Tính tình hắn sở nhiên (theo việc mà làm), không thể chủ động phối hợp đón ý hòa theo nàng, chỉ là ----- hắn vẫn luôn buông bỏ hình tượng tạo cơ hội để nàng thân mật với mình,

Bầu không khí quá mức ngọt ngào, Tiêu Hành nhìn khuôn mặt nhỏ trắng bệch của tiểu đồng nhi, rốt cuộc hắn mềm lòng, sau đó đưa tay đem nàng kéo đến bên người, để cho nàng ngẩng lên đùi mình. Hắn sờ tay nàng một cái, có chút lạnh, vậy nên hắn nắm mãi không buông. Hắn cúi đầu nhìn mặt nàng, đối diện với ánh mắt trong veo sợ sệt của nàng.

Tiêu Hành nghĩ là, hắn không biết nói gì, vậy thì cứ nhìn nàng thôi.

Ánh mắt Tiêu Hành rơi trên đôi môi anh đào thủy nộn đỏ hồng của nàng, lát sau lại đưa tay sờ cằm nàng, vuốt ve chốc lát, yết hầu mới động một cái ừ ừ đem môi mình phủ lên môi nàng. Dè dặt liếm từng chút ừ ừ nhẹ nhàng mút vào, lo lắng nàng sợ hãi ừ ừ chống cự, hắn thậm chí còn không dám dùng quá sức.

A Kiều bị dọa mất mở thật to, theo bản năng nắm lấy tay áo sư phụ, trong lòng gào thét: Xong ừ ừ! xong ừ ừ! (cũng có thể hiểu là Tiêu ừ ừ! tiêu ừ ừ!)

Chẳng lẽ sư phụ là muốn đem những tinh nguyên lúc trước đã cho nàng hút trở về chứ?

Hết chương 9!

*Tác giả bảo dưới là ảnh của cây nấm nhỏ A Kiều kèm 1 dòng:

"Cấm chê, trong các loài nấm thì A Kiều thế này cũng được xem như là "mỹ nấm" ừ ừ!!

Mỹ năm: năm xinh đẹp

SƯ PHỤ ĂN ĂN ĂN

Mạt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 10: Xấu Hổ

(Dịch bởi Mạt Họa)

Nàng đưa tay chống trước ngực sư phụ, muốn đẩy ra, nhưng lại cảm thấy tình nguyên kia vốn là của sư phụ, cho dù người muốn hút trở lại cũng là chuyện bình thường.

Bất quá A Kiều vẫn cảm thấy sư phụ cho đến bây giờ đều không phải là người keo kiệt tính toán, nhưng bây giờ thứ đã truy ền vào người nàng mà còn muốn đòi lại, đúng là rất hẹp hòi. Hơn nữa, nàng rõ ràng bị dày vì lâu như vậy... Cho nên, dù có đòi hút trở về, dẫu gì cũng nên để lại cho nàng một chút chứ.

Một chút xiu, một chút xiu thôi là được.

Ngô, bất quá, vẫn cảm thấy có chút kỳ quái.

A Kiều nháy mắt một cái, nhưng nàng trông thấy sư phụ đang nghiêm túc "hút", nên nàng cũng không dám lên tiếng nữa. Môi sư phụ rất mềm, nàng nhin không được mà liếm liếm, cảm thấy không có mùi vị gì, vẫn không ngon bằng bánh quế hoa. Nhưng nàng cứ liếm như thế, sư phụ lại càng dùng sức "hút" hơn, hơn nữa còn đem đầu lưỡi tiến vào. Nàng vội vàng hé miệng, sợ rằng của mình cắn phải hấn, nàng hiểu được nếu sư phụ giận, vậy nàng xem như thảm r ồi.

Bất quá nhìn dáng vẻ này, khẳng định sẽ không để lại cho nàng nửa điểm tình nguyên nào đâu.

Nàng sau không muốn cùng sư phụ song tu nữa đâu!

Tiêu Hành có chút hớn hở, ban nãy tiểu đồnhi chủ động liếm hân. Hân hôn xong, lúc này mới đem môi đặt nhẹ lên trán tiểu đồnhi, hôn một cái. Tiểu đồnhi mặc áo choàng của hân trên người, chẳng qua là một lớp mỏng, hân ôm như vậy, có thể cảm giác rõ rệt được thân thể thướt tha mềm mại của đồnhi. Ánh mắt Tiêu Hành tối lại, đưa tay xoa xoa đầu tiểu đồnhi, sau đó đem tiểu đồnhi ôm đến giường bạch ngọc.

A Kiều rất không tình nguyện.

Lần trước là nàng đau lòng sư phụ, cho nên mới hờ dờ mơ màng cùng sư phụ song tu, nhưng cái kiêu làm việc tổn sức mà không được hễ báo này, nàng không muốn lại làm lần thứ hai. A Kiều vừa chạm đến giường, liền đem chính mình co tròn lại, mái tóc dài buông xõa xuống, phiêu lạc phủ lên gối nằm. Nàng nằm ở trên giường, khuôn mặt nhỏ trắng nhẵn lại, có chút yếu ớt nói: "Sư phụ, đồnhi...Đồnhi rất lo lắng cho thân thể của sư phụ."

Lo lắng cho hân? Tiêu Hành có chút kinh ngạc, sau đó mới cùng nàng nằm xuống giường. Hân nhìn gò má của tiểu đồnhi, thấp giọng nói: "Vi sư không sao."

A Kiều rũ mắt "Ồ" một tiếng, trong đầu liền có chút buồn rầu. Chuyện bệnh cũ của sư phụ, Trường Tư sư bá và Bích Nhiêu sư thúc đều biết, nhưng duy chỉ không chịu nói cho nàng. Lúc trước thậm chí còn dứt khóa bày kết giới không cho phép nàng đi vào. Nếu sư phụ xem nàng như người ngoài, vậy cứ dứt khoát để nàng làm một cây nấm nhỏ yên tĩnh là được rồi.

Vì sao còn phải tìm nàng?

Thường ngày tiểu đồnhi rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, lúc này dường như lại có chút không chừng mực cho lắm. Tiêu Hành có chút luống cuống, nhưng nói thế nào thì vẫn cảm thấy chuyện này là nàng chịu thiệt thòi, hiện tại để nàng giở chút tình khí, ngược lại cũng không có gì.

Hơn nữa, nàng chịu giở tính khí, cũng như đã chịu thân cận với hân một chút. Ánh mắt Tiêu Hành trở nên dịu dàng.

Sau khi song tu, hấn tất nhiên không còn gì do dự nữa. Hấn muốn ôm nàng, nhưng hấn vừa dang tay ra, tiểu đồng nhí liền lóc cốc lặn vào bên trong giường. Giường rất lớn, tiểu đồng nhí lặn vào, hấn đang đứng thật là giữ không kịp. Tiêu hành không biết làm sao, chỉ có thể lại nằm nhích vào một chút, cho đến khi đem tiểu đồng nhí ép vào phía trong, không còn chỗ để nàng lặn nữa.

A Kiều cảm thấy ánh mắt xanh biếc của sư phụ có chút dọa người. Nàng nuốt nước bọt một cái, thận trọng hỏi: "Sư phụ, người..."

Tiêu Hành nắm tay nàng, nói: "Đừng sợ vì sư." Hấn cảm thấy mình nên nói gì đó để dỗ ngọt nàng, suy nghĩ một chút lại không biết nên nói gì, hấn có chút không chừng mực ý tứ ho khan nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói, "Sau này...Sau này vì sư sẽ đối xử thật tốt với nàng."

*(Từ đoạn này ta xin phép đổi xưng hô của Hành ca, lý do cũng vì đã song tu rồi, gọi là "con" thì mất mỹ cảm lắm)

A Kiều cảm thấy sư phụ có chút không giống bình thường, hơn nữa nàng biết hai người nằm trên giường khẳng định là phải song tu. Nàng cảm thấy loại chuyện này quá mức kỳ quái, phải đem cái vật kia đưa vào nơi đó của nàng, sau đó va chạm tới tới lui lui... Nhớ tới cái vật kia, nàng nghĩ mà có chút sợ hãi, thậm chí rất kinh ngạc, cái vật lớn như vậy rốt cuộc làm sao mà vào đi vào được. A Kiều cảm thấy mình có chút suy nghĩ xa xôi, thử dò xét hỏi: "Sư phụ là muốn cùng đồng nhí song tu sao?"

Tiêu Hành ngừng một lát, hấn hiểu thân thể của tiểu đồng nhí chịu không nổi, cho nên đương nhiên không chạm vào nàng. Bất kể nói thế nào, tóm lại thân thể nàng quan trọng hơn. Về sau này, thì để nói sau đi. Nhưng mà giờ phút này tiểu đồng nhí chủ động đề nghị, Tiêu Hành suy nghĩ một lát, thần sắc lạnh nhạt gật đầu một cái.

Quả nhiên mà. A Kiều lại cau mày. Nàng nói: "Vậy sư phụ nói sẽ đối xử tốt với đồng nhí, chuyện này đồng nhí có thể cùng sư phụ bàn bạc không?"

Tiêu Hành rất dễ nói chuyện gật đầu một cái, giọng nói cũng dịu dàng hơn một ít: "Đầu nghe nàng hết."

A Kiều lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mở trừng hai mắt nói: "Sư phụ nếu người muốn song tu, thì cứ đi tìm Bích Nhiêu sư thúc đi." Nói xong nàng trông thấy sắc mặt sư phụ trầm xuống. Nàng hiểu ra, đoán chừng là sư phụ không bỏ được sĩ diện mặt mũi, vội vàng ân cần nhích đến gần, nháy mắt dùng giọng nói lấy lòng bổ sung thêm, "Nếu sư phụ cảm thấy xấu hổ, đương nhiên có thể nói giúp một chút với Bích Nhiêu sư thúc."

Hết chương 9!

Tác giả có lời muốn nói:

Kiều năm: Người không thương ta...một tháng rồi mới nhớ đến ta / (ㄟ o ㄟ) / ~ ~

Tác giả khuôn năm: Ai đ ồ n vậy, ta thích người nhất nha!
(ㄟ ' ㄟ ') ㄟ ㄟ ㄟ ㄟ ㄟ

(Do lúc cả tháng trời bả không đăng chương mới, hú h ồ n tưởng drop r ồi chứ)

SƯ PHỤ ĂN ĂN ĂN

Mặt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 11: Hào Phóng

— —

A Kiều cảm thấy tấm lòng hiếu thảo của mình, sư phụ không cảm kích cũng thôi đi, vậy mà còn nhẫn tâm đâm đụng nàng đến chết đi sống lại. vật kia ra ra vào vào làm việc không ngừng nghỉ, mới đầu nàng còn có thể nói mấy câu, nhưng sau đó chỉ có thể phát ra những âm thanh kỳ lạ, lời muốn nói lại cứ vừa mở miệng là lại vì bị đâm đụng mà đứt quãng.

Tóm lại là...quá trời lỗ vốn.

Trên người nhóp nhúa, sống lưng đầu là mồ hôi, cũng may nằm trên giường ngọc này cũng coi như thoải mái. Hiện tại trên người không mảnh xiêm y, dán lưng lên giường ngọc cảm thấy mát rượi. Chẳng qua là...người nằm bên cạnh nàng lại không lạnh, chẳng những không lạnh mà còn nóng đến dữ dội. A Kiều mệt mỏi thiếp đi, mơ mơ màng màng cảm thấy mình như ngủ cạnh lò lửa, không cẩn thận nàng liền biến thành nắm nướng mất thôi. Còn có sư phụ...sư phụ chẳng những không cứu nàng, đã vậy còn để Nhị sư huynh bắt một con cá chép lớn, mặt mỉm cười nhìn nàng một cái, rồi nói với Nhị sư huynh: "Bỏ nguyên liệu vào nấu cùng."

A Kiều lập tức giật mình tỉnh lại.

"A Kiều?" Tiêu Hành véo mặt tiểu đồng nhi một cái, phát hiện nàng gập ác mộng, lúc này mới đưa tay nhẹ nhàng vuốt lưng để nàng thả lỏng chút.

A Kiều cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Mặt nàng mờ mờ nhìn sư phụ bên cạnh, nhìn một chút liền phát hiện mình đang tựa vào cánh tay sư phụ. Trong đầu A Kiều nghĩ: Tay sư phụ không mỏi sao? Quan trọng hơn là...nàng gối đầu cũng không thoải mái a.

"Sư... sư phụ." A Kiều mở miệng kêu một tiếng, giật giật người, sau đó phát giác cả người mình tr ần trụi. Nàng ngẩn người, sau đó đưa tay sờ thử người kế bên, từ ngực sờ đến giữa hai chân, sau đó đụng phải một vật hùng dũng oai vệ, nhất thời sợ hãi rút tay v ề— — chẳng những người nàng tr ần như nhộng, sư phụ cũng đ ể tr ần như vậy.

A Kiều không dám cử động, trước lúc ngủ nàng biết sư phụ muốn cùng nàng song tu, cho nên mới đ ề nghị sư phụ đi tìm Bích Nhiêu sư thúc, dẫu sao thì tu vi của Bích Nhiêu sư thúc cũng cao, cùng sư phụ là đôi bên cùng có lợi. Có lẽ sư phụ trời sinh thiên vị sư muội của người, nên loại chuyện chịu tội này lại nhận định đ ể nàng gánh.

Ai kêu nàng chỉ là đ ồng nhĩ chứ.

Cho nên hiện tại A Kiều không dám nhắc lại. Nàng nhớ lại chuyện tối qua, li ền không nhịn được run rẩy, sau đó đưa tay sờ phía dưới của mình, hơi cau cau mày, trong bụng rất là lo âu: Không biết có bị đâm hỏng hay không nữa.

Ô ô ô, có phải nàng bị sư phụ chơi hỏng r ồi.

(nguyên văn, th ề luận)

Tiêu Hành giờ phút này ngược lại là th ần khí sáng khoái, cũng nguôi giận, hiện giờ chỉ còn sót lại áy náy. Hắn mặc dù cũng là mới vào nghề, nhưng lại biết chuyện này nữ tử bị tội m ột nhi ều hơn nam tử, hướng chỉ tiểu đ ồng nhĩ nàng ấy... nơi đó không tương xứng với của hắn. Trên mặt Tiêu Hành quần bách một trận, cảm thấy hành động này của mình rất không quang minh lỗi lạc. Nàng cái gì cũng không hiểu, nhưng lại hi lý h ồ mà theo hắn. Hắn người sư phụ này thật thất bại.

Tiêu Hành ôn nhu nói: "Lúc nãy vì sư thay nàng thoa thuốc, bây giờ còn đau không?" Vừa nghĩ đến khuôn mặt nhỏ của nàng đau đến tái nhợt rút trong ngực hắn, hắn thật sự có chút không dám nhìn mặt nàng.

A Kiều lắc đ ầu.

Cũng không biết là thuốc gì, đích thực là không có đau.

Nhưng mà A Kiều biết, sư phụ làm như vậy không phải vì yêu thương nàng, mà chỉ là vì lần sau có thể tái sử dụng lần nữa.

A Kiều trong lòng buồn vui lẫn lộn, nửa này nửa kia, vui chính là vì nàng lại có thêm công lực, buồn là vì sư phụ dùng quá đau mà... Quan trọng hơn là nàng không được chỗ tốt gì, bất quá nhiều nhất là được cái danh hiệu "Đồ nhi tốt vì sư phụ phân ưu giải hạn" mà thôi.

Tiêu Hành thấy nàng không lên tiếng, cảm thấy tiểu đồ nhi chắc là đã tức giận. Nghĩ đến cũng thật, hôm qua hắn không biết tiết chế, trong lòng lại đang hờn giận, cho nên chuyện kia mới hơi quá... nhưng thân thể hắn xưa nay khỏe mạnh, vạn năm không có thư tháo qua, hiện tại một hai lần cắn bản không đủ.

Tiểu đồ nhi tức giận, hắn phải nghĩ cách.

Hiện giờ mối quan hệ của hai người họ đã thân mật như vậy, phương pháp dọa dẫm trước kia khẳng định không thể thực hiện được, lại nói—hắn cũng không muốn dùng. Tiêu Hành nghĩ ngợi chốc lát, dang tay ôm lấy eo thon của tiểu đồ nhi, ngón tay vuốt ve da thịt mượt mà làm hắn có chút rục rịch. Nói chung cái vật kia phản ứng tương đối thành thực, ngay cả hắn cũng không có cách nào tự gạt mình gạt người.

Tiêu Hành cố gắng kiềm chế không nghĩ đến những thứ kỳ diệu kia, chỉ cúi đầu nhìn mi mắt tiểu đồ nhi, nói: "Hôm qua tuy rằng có chút bị tội mệt, nhưng từ nhỏ vì sư đã dạy nàng 'Chịu được nổi khổ, mới có thể hơn người khác', mặc dù nàng đau qua hai lần, nhưng hiện giờ trong cơ thể nàng có ít nhất ba ngàn năm tu vi."

Ba... ba ngàn năm!

A Kiều khó tin, lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng trong suốt. Nàng nằm trên lòng ngực sư phụ, lầm bầm nói: "Sư phụ... sư phụ hôm qua không có hút ngược tu vi của đồ nhi về sao?"

Hút ngược v`ề

Tiêu Hành có chút đau đầu, hơi cúi xuống, đập vào mắt hắn là hai khóa tròn trắng muốt giương cao run rẩy, đầu hắn càng thêm đau. Mũi hắn nóng lên, cố làm bộ trấn tĩnh nói: "Vi sư xưa nay không phải là người hẹp hòi."

A Kiều nhin không được vui mừng, dán sát vào người sư phụ dương dương tự đắc.

Ai ôi, nàng thích sư phụ hào phóng này quá đi mất!

Hết chương 11 !

Dịch bởi Mạt Họa

(Haiz Nấm nhỏ ngây thơ quá đi mất, nàng cứ nghĩ sư phụ không thương nàng..)

SƯ PHỤ ĂN ĂN ĂN

Mạt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 12: Mới Vào Nghề (Tay Mới)

- - - - -

"Sư phụ, ta vẫn muốn..."

"Cho nàng."

Ba ngày sau. A Kiều thần khí thanh sáng bước ra từ Phù Hoa viện, vừa vặn gặp được Mặc Tầm trong vườn đào. Nàng trông thấy Nhị sư huynh nói chuyện cùng một quả đào nhỏ trên cây, quả đào kia chắc là phái nữ, Nhị sư huynh của nàng cười cười, lá trên cành đào kia khẽ run run, toàn thân quả đào đều trở nên phấn phấn nộn nộn, mượt mà giống như được nhuộm một tầng phấn vậy. A Kiều chợt nhớ tới, lúc nàng cùng sư phụ song tu, thân thể nàng cũng nhuộm hồng như thế.

Mặc Tầm quay đầu lại, thấy tiểu sư muội duyên dáng yêu, nhất thời có chút giật mình.

Hắn biết dung nhan sư muội tuyệt sắc, khả ái vô song, nhưng đôi mắt dưới hàng lông mày đều là vẻ quyến rũ trêu chọc người, chẳng qua chỉ là hương vờ phía hắn cười một tiếng, liền cảm thấy sóng mắt nàng lưu chuyển, kìêu thái hiện hết ra. Mặc Tầm sưng sốt trong bụng một chút, ổn định chốc lát mới nói: "Sư phụ đâu?"

Mấy ngày trước tiểu sư muội đột nhiên mất tích, sư phụ đang bế quan cũng phải xuất quan đi tìm nàng, sau đó tìm được rồi, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì rồi.

A Kiều nói: "Sư phụ có chút mệt mỏi, đang nghỉ ngơi." Lúc nói lời này, A Kiều có chút chột dạ. Nếu không phải nàng tham lam, mượn cơ lúc sư phụ hào phóng nên đòi hỏi càng nhiều tu vi, thì cũng không khiến sư phụ

mệt lả như thế. A Kiều sờ sờ miệng mình, tựa hồ còn cảm thấy mùi vị của thứ phình trướng nóng hần hập kia phun trào, cái vật kia của sư phụ lớn quá, nàng cũng không biết miệng mình còn có thể dùng như vậy.

Mặc Tầm là người thông minh cỡ nào, tiểu sư muội này của hắn cùng sư phụ có quan hệ không bình thường, dưới mắt hiện giờ thấy sư phụ cùng tiểu sư muội ở trong Phù Hoa viện mấy ngày, lúc tiểu sư muội đi liễn kiêu my đến như vậy, mấy ngày nay hai người làm cái gì, tất nhiên không khó đoán. Hắn cũng biết sư phụ không câu nệ e ngại ánh mắt thế tục, mà tiểu sư muội vẫn còn nhỏ dại, đối với loại chuyện này vẫn còn tỉnh tỉnh mê mê.

Mặc Tầm nói: "Sư phụ có phạt muội không?" Nàng nhân lúc sư phụ bế quan mà lén lút trốn ra ngoài, với tư vị thấp bé của nàng, lỡ như bị yêu quái khác ăn mất thì nguy to rồi.

A Kiều lắc đầu một cái, giọng vui mừng nói: "Không có." Nàng lại hướng về Mặc Tầm nháy mắt một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến rạng rỡ. "Sư phụ chẳng những không phạt muội, hơn nữa còn cùng muội song tu mấy ngày, độ cho muội không ít tư vị."

Mặc Tầm: "...Mấy, mấy ngày?"

"Ừm." A Kiều cười tủm tỉm gật đầu, "Đúng vậy a~, Nhị sư huynh, rốt cuộc muội cũng hiểu chỗ hay của song tu, không được mấy ngày mà pháp lực muội tăng lên rất nhiều, nhưng mà sư muội này của huynh cũng không phải người keo kiệt, ngày khác hai ta cũng có thể song tu một phen, thúc đẩy pháp lực cho lẫn nhau."

Mặc Tầm: "Tiểu sư muội!" Hắn dừng một chút, sắc mặt khó coi, hướng về tiểu sư muội ánh mắt mê mang, lúc này khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ, nói: "Ta chợt nhớ ra còn có việc, đi trước đây."

"Aiz, Nhị sư huynh!" A Kiều ở phía sau bủm bủm giậm chân, Nhị sư huynh lại không để ý tới nàng. Quy Vân Các lớn như vậy, lẽ nào nàng chỉ có thể quần quanh sư phụ thôi sao? A Kiều rất là khổ não, rồi đầu nhỏ xuống, dải lụa xanh biếc cột trên búi tóc hình nụ hoa của nàng bị gió thổi

cọ sát vào bên tai có chút nhột. Nàng là một cây nấm, lúc khở nào li ền thích ng ỉ xồm xuống, yên tĩnh suy nghĩ.

Lúc này một cái bóng che trên đỉnh đầu nàng.

A Kiêu giương mắt, trông thấy Bích Nhiêu sư thúc, lúc này mới mừng rỡ, vội hưng phấn nói: "Bích Nhiêu sư thúc."

Những lời lúc nãy A Kiêu nói với Mặc Tầm, rơi vào tai Bích Nhiêu không sót một chữ, nàng nghe xong cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Nàng biết sư huynh và tiểu đồng nhi này không bình thường, nhưng cũng không nghĩ tới, vào thời điểm này lại đem thân đồng tử vạn cho tiểu đồng nhi này. Tiên giới đích xác có không ít tiên quân tiên tử song tu, nhưng nàng biết sư huynh này tương đối bảo thủ, thậm chí nữ tử còn không thể đến gần hắn.

Bích Nhiêu thần nữ đối diện với ánh mắt đen lay láy của A Kiêu, nhìn gò má trắng nõn như phấn cùng đôi môi hồng hồng nhỏ nhắn của nàng, dường như muốn nhìn ra chút gì từ trên người nàng. Bích Nhiêu rũ mắt, lúc này mới hỏi: "Người đi theo bên cạnh sư huynh ta bao lâu rồi?"

A Kiêu không biết vì sao Bích Nhiêu sư thúc lại hỏi nàng chuyện này, nhưng rốt cuộc nàng cũng tìm thấy người chịu nói chuyện với nàng trong Quy Vân Các này, tất nhiên vô cùng tình nguyện. A Kiêu cúi đầu, bẻ đầu ngón tay đếm đếm, cuối cùng mới giương mắt đáp: "Bảy năm."

Bảy năm.

Thời gian này ngược lại cũng không dài.

Bích Nhiêu như chợt nghĩ đến một vài chuyện cũ, nhưng lại thấy chuyện này quá hoang đường, nhất định là do mình đã nghĩ nhiều. Hơn nữa, dù sư huynh mình có thanh tâm quả dục thế nào đi nữa, cũng không thể cả đời giữ thân đồng tử, hiện giờ huynh ấy tiểu đồng nhi hợp khẩu vị, song tu một phen cũng không có gì.

Bích Nhiêu rất tò mò, có chút ngượng ngùng, nhưng nhin không được muốn biết, ho nhẹ một tiếng mới thấp giọng hỏi: "Đang lúc rảnh rồi..."

Người kể cho ta nghe một chút chuyện giữa người cùng sư phụ người mấy hôm nay đi."

Tính tình sư huynh của nàng liền lì như vậy, vạn năm cũng không biết chuyện nam nữ, trong lúc song tu chắc cũng là kẻ tay mới vào nghề, cũng không biết có làm trò cười cho thiên hạ không.

A Kiêu đang rầu vì không có người chia sẻ đây này, liền cùng Bích Nhiêu lải nhải nói không ngừng, nàng nói hết một tràng dài, phát giác gò má Bích Nhiêu sưng đỏ càng ngày càng đỏ, sau đó lẩm bẩm một tiếng, "Nơi đó của sư phụ cực thô to, lúc mới bắt đầu có chút không được thoải mái..." Nàng cảm thấy có chút không thể hình tượng ra, liền nhìn ngấm bốn phía, hướng về phía nhánh cây đào bên cạnh mình so đo một chút, "Này, cũng gần như là to cỡ này."

Bích Nhiêu thẫn thờ: "....."

Tiêu Hành vốn là đi ra tìm tiểu đồ nhi, hiện giờ đã không như trước, gương mặt tuấn tú của hắn đầy vẻ ảm áp như băng tuyết tan chảy, đến lúc trông thấy tiểu đồ nhi cùng Bích Nhiêu đứng dưới cây đào vừa nói vừa cười, gương mặt càng ngập tràn vẻ nhu tình.

Hắn tiến lên mấy bước, nghe rõ nội dung câu chuyện của hai người họ, gương mặt tuấn tú lập tức tối sầm sụp xuống.

Hết chương 12!

Dịch bởi Mạt Họa

Lời tác giả: "Cây nấm nhỏ vẫn chưa hiểu tình yêu...xin cả nhà rộng lượng tha thứ cho nàng ~

SƯ PHỤ ẶN ẶN ẶN

Mặt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 13: Nhịp Tim

Bích Nhiêu cũng không có nhìn được rõ, chỉ trông thấy A Kiều đứng dưới gốc đào thét "A" một tiếng, rồi sau đó biến thành cây nấm nhỏ đỏ rực, "Về" một cái liền bị sư huynh mình nhét vào ống tay áo rộng.

Bích Nhiêu nhìn đạo bào trắng vô cùng phong hoa của Tiêu Hành, mặt mũi thì tuần lân, giữa hai hàng lông mày phảng phất màu băng sương, khiến người ta không dám đến gần. Dung mạo vị sư huynh này của nàng, là kiểu nhan sắc đẹp hiếm có trong lục giới, khí phách trên người không một tiên quân nào của thiên giới có thể so sánh.

Chẳng qua là----

Bích Nhiêu nhớ tới những lời ban nãy cây nấm nhỏ kia nói, gương mặt kìêu diễm liền ửng đỏ.

Tiêu Hành tức xém học máu, phất tay áo trở về Phù Hoa viện. Hấp tấp trở về phòng, "ba" một tiếng dùng phép tụ phong đóng cửa lại, sau đó vung tay áo lên hất cây nấm nhỏ lên giường bạch ngọc. Nấm nhỏ phát ra một đạo ánh sáng, dần dần biến thành hình người, A Kiều nhăn nhó mày, dùng tay xoa xoa đầu nhỏ của nàng, đôi mắt rưng rưng lệ yêu kìêu ngừng đầu nhìn sư phụ nhà mình. Nàng mới nãy còn oán trách, lại trông thấy mặt sư phụ đen rồi, liền lập tức run người, yếu ớt nói: "Sư phụ..."

Sao sư phụ lại tức giận rồi?

Tiêu Hành đích thật là giận đến phát hoảng, nhưng nhìn thấy nàng bị té, trong lòng thoáng đau một chút, không nhanh không chậm ngẩng bên giường, kéo tiểu đồ nhi tới, bàn tay đưa lên nhẹ nhàng xoa đầu nàng.

A Kiều không dám nói lời nào.

Nàng luôn có mắt nhìn, hiểu được lúc này sư phụ giận đến lợi hại đấy.

A Kiều khôn khéo không nói, Tiêu Hành thẫn oán, nhất thời trong phòng không chút tiếng động. Qua một hồi, A Kiều mới hơi ngược mắt nhìn sắc mặt sư phụ nhà mình, giọng nói lấy lòng: "Sư phụ tối nay muốn ăn cá không? Đồnhi đi bắt cho sư phụ nhé."

Nàng thấy sư phụ không có động tĩnh, liền đuổi chân chuẩn bị lạng lẽ xuống giường.

Vậy mà nàng vừa động, sư phụ liền vững vàng kéo tay nàng lại.

A Kiều cực sợ hãi, vội nói: "Sư phụ..."

Tiêu Hành trông thấy khuôn mặt nhỏ của tiểu đồnhi trắng bệch, cũng không phát hỏa nữa, chỉ đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng, sau đó đưa tay đặt trên ngực trái của nàng. A Kiều tưởng rằng sư phụ lại muốn cùng nàng song tu, trong lòng có chút bối rối, vậy mà qua sư phụ chỉ lẳng lẳng một hồi, không có sờ nắn mà thu tay lại, rũ mắt xuống như đang thất vọng cái gì, sau đó trực tiếp đem nàng kéo vào trong lồng ngực.

"Sư.. sư phụ?"

"Chuyện của vi sư cùng nàng, không cho phép nói cho bất cứ ai nữa."

A Kiều không ngờ sư phụ giận vì chuyện này, vội gật đầu nói: "Đồnhi biết rồi." Sau đó lại yếu ớt hỏi: "Nhưng mà... ngay cả Bích Nhiêu sư thúc cũng không được nói sao?"

Tiêu Hành ngẩn người, hít sâu một hơi, nói: "Bất cứ ai"

"Ờm"

Buổi tối, sau khi A Kiều bị sư phụ nhà mình hung hăng giảng co một phen, cả người mệt mỏi mêm oặt, ngay cả đầu ngón tay cũng lười động. Nàng lẳng lẳng nằm trước ngực sư phụ nhà mình, trông thấy sư phụ đã ngủ, lúc này mới đánh bạo quan sát một phen, sau đó đưa tay xuống dưới

sờ một cái, véo xong mới hiểu được mình gây đại họa, bởi vì nàng vừa ngược lên liềm thấy ánh mắt sư phụ nhà mình sâu thẳm. Nàng sợ hãi buông lỏng bàn tay, lồm bồm một câu: "Đồ nhĩ, đồ nhĩ chẳng qua là, chẳng qua là..."

Hôm nay sư phụ tức giận đến vậy, chắc chắn sẽ bắt bẻ nàng sai rồi.

A Kiều tưởng rằng sư phụ sẽ tức giận, vậy mà sư phụ chẳng qua là nhìn nàng một cái, sau đó nhàn nhạt nói: "Sờ đi."

Ừm

A Kiều lại quan sát một chút.

Thấy quả thực sư phụ không có giận, lúc này mới yên tâm sờ một cái, véo một cái, xong chuyện mới hơi ngẩng đầu, thấy sắc mặt sư phụ vẫn bình thường, chẳng qua là vành tai có chút ửng đỏ, nhìn thập phần đáng yêu. A Kiều nghịch đến nghiện, véo mặt sư phụ một cái, lại véo tai sư phụ thêm một cái.

Hiếm thấy nàng hoạt bát như vậy, Tiêu Hành cũng để mặc cho nàng nghịch, nhìn thấy nàng còn nháo nhảm, liềm ghì chặt người nàng lại, thở dốc nói: "Mới vừa rồi không phải nói mệt mỏi sao?"

A Kiều buông lỏng tay, đem đầu nhỏ vùi vào ngực sư phụ nhà mình, lập tức nhắm mắt lại.

Ừm, ừm...

Đập nhanh thật.

Nhịp tim sư phụ khiến nàng không cách nào ngủ được, A Kiều đột nhiên nghĩ tới gì đó, có chút hiếu kỳ đưa tay lên ngực mình, phát hiện nhịp tim mình từ đầu tới cuối đều đập rất nhịp nhàng ổn định.

Hết chương 13!

Dịch bởi Mạt Họa

(Chưa chi thấy mùi ngược r ồi đó, trong khi A Hành tim đập nhộn nhịp -
đ ồng nghĩa hấn yêu, nhưng A Kiều lại...)

SƯ PHỤ ĂN ĂN ĂN

Mặt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 14: Liếc Mắt Đưa Tình

A Kiều là bị sư phụ đánh thức. Lúc tỉnh m òhôi nhẽ nhại, môi khép mở muốn nói chuyện, cảm thấy giọng cổ họng khô khan, phảng phất khàn khàn. Nàng lấy bầy run người, đợi sư phụ đi ra mới kêu lên một tiếng: "Sư phụ..."

"Ừm." Mặt Tiêu Hành hơi nóng, nhưng bên ngoài vẫn nghiêm trang. Hắn đưa tay vuốt *mái lưu hải trước trán tiêu đ ònh, như có như không. Có lẽ là do nàng ra m òhôi, lúc này tóc mái ướt đầm dính vào cái trán bóng mịn, xuống dưới một chút là đôi mắt quyến rũ như tơ. Trong lòng Tiêu Hành thoáng động một cái, thấy nàng cau mày, mới cúi xuống ôm nàng đi tắm một phen.

Tiêu Hành vốn tưởng mình không biết tiết chế nên khiến nàng mệt mỏi, nhưng lần này cơ thể nàng đủ sức tiếp nhận số tu vi kia mà, Tiêu Hành áp sát tiêu đ ònh, trông thấy sắc mặt nàng tái nhợt, lúc này sắc mặt Tiêu Hành mới đại biến.

Sở trường của Bích Nhiêu th ãn nữ là y thuật, nhưng gần đây nàng ở Quy Vân Các, không nhìn thấy sư huynh, cũng không có gì làm, chỉ có quá thanh thoi thôi. Hôm nay hiếm khi sư huynh cho mời nàng, không ngờ là đến xem cho tiêu đ ònh của hắn.

Ngược lại Bích Nhiêu cảm thấy có chút kỳ quái, trong lục giới còn có người nào sư huynh không thể chữa khỏi.

Bích Nhiêu đi vào, liếc mắt nhìn A Kiều nằm trên giường, lại trông thấy vị sư huynh xưa nay vốn phong khinh vân đạm của mình hiện giờ đang nhăn mày s ầu não, ngược lại khiến nàng rất kinh ngạc. Nàng hiểu được tiêu đ ònh này đối với sư huynh có chút không bình thường, nhưng hiện

giờ... Bích Nhiêu rũ mắt, nhưng hiện giờ đặc biệt hơn so với nàng tưởng tượng. Thậm chí... quá mức quan tâm.

"A Kiều nàng ấy thế nào rồi?" Tiêu Hành thấy Bích Nhiêu thu tay về vội hỏi.

Bích Nhiêu không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn Tiêu Hành một cái, hít sâu một hơi: "Huynh vừa độ cho nàng mấy ngàn năm tu vi à? Sư huynh, huynh điên rồi sao?" A Kiều này vốn là tiểu yêu đạo hạnh thấp kém, lúc trước nàng do đồ kỵ nên có chút không thích con bé, nhưng mấy ngày nay ở chung lại thấy con bé có chỗ đáng yêu, khiến người ta thấy thoải mái. Chỉ là thân thể của sư huynh nàng không giống ngày thường, cũng không biết bị thương ở chỗ nào, nàng cùng Nhị sư huynh (Trường Tư tôn giả) đều không biết được... Sư huynh nàng vốn là người chững chạc, hiện giờ lại làm chuyện ẩu tả liêu lĩnh!

Thấy Tiêu Hành không lên tiếng, Bích Nhiêu lại nói tiếp: "Tiểu đồ nhi của huynh vẫn khỏe, nghỉ ngơi mấy ngày là được, nhưng còn huynh nếu không biết thương tiếc thân thể của mình, sợ rằng..." Bích Nhiêu hít sâu một hơi, lần nữa nói. "Sư huynh, rốt cuộc thương thế của huynh là từ đâu tới?"

Vấn đề này lần trước đã hỏi qua, nhưng sư huynh nàng lại cứ không chịu nói ra.

Với tu vi của sư huynh, ai lại có bản lĩnh khiến huynh ấy bị thương đến mức này?

"Tiêu Hành không ngược mắt, đôi mắt đen lẳng lặng nhìn tiểu đồ nhi đang ngủ yên trên giường, sau khi độ tu vi, thấy sắc mặt nàng dần hồng lên, hắn vẫn không yên tâm nên mới gọi Bích Nhiêu tới. Trước kia lòng hắn không nhớ không mong, không hiểu chữ tình trong miệng thế nhân, luôn cảm thấy không có gì so sánh được với việc nâng cao tu vi, nhưng trời lại để hắn gặp nàng. Lúc đầu mơ mơ hồ hồ, khiến hắn hối hận cả đời, nhưng may mắn thay hắn có năng lực chờ nàng lần nữa lớn lên..."

Dù rằng nàng không còn yêu hắn nữa.

Bích Nhiêu nhìn ánh mắt đưa tình của sư huynh mình, thật sự là không nhìn nổi. Nàng mặc dù rất rộng lượng, chung quy vẫn có ái mộ hẩn nhiên năm qua, trong lòng cũng còn chút gì đó không thoải mái. Sắc mặt nàng lạnh lùng nói: "Huynh tự chú ý mình chút đi, một khi huynh xảy ra chuyện gì, tiểu đệ nhi này của huynh sẽ không có người bảo vệ... Còn nữa, thân thể A Kiêu không tiếp nhận được quá nhiều tu vi, mọi việc đều phải có chừng mực, nếu không sẽ có phản ứng ngược, cho nên... cho nên huynh tiết chế chút đi."

Nói xong, Bích Nhiêu mới đứng dậy đi khỏi Phù Hoa viện.

A Kiêu thoải mái ngủ một giấc thật dài, vừa mở mắt ra, liền trông thấy sư phụ đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt ôn hòa thâm thúy, trong ánh mắt kia có chút gì đó mà nàng nhìn không thấy. Chỉ như vậy chăm chú nhìn nàng, A Kiêu nhất thời nổi da gà, nơm nớp lo sợ nói: "Sư... sư phụ?"

Hết chương 14

Dịch bởi Mạt Họa

SƯ PHỤ ĂN ĂN ĂN

Mạt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 15: Tam Sinh

— —

Tu vi của A Kiều tăng vọt quá nhanh, Mặc Tầm nhìn không khỏi sợ hãi thán than.

Nhưng Mặc Tầm là biết nội tình, hiểu được là do tiểu sư muội cùng sư phụ song tu. Khó trách trong Thiên giới này có nhiều tiên tử muốn cùng sư phụ song tu, một là bởi vì dung mạo tuấn mỹ của sư phục, hai là vì chỗ tốt sau khi song tu. Mặc Tầm trông thấy tiểu sư muội mặc váy bích y bay qua hồ sen hái mấy đài sen, không biết sao hấn cảm thấy dung mạo tiểu sư muội dường như đẹp hơn trước một chút.

Không chỉ một chút đâu.

Lúc trước đẹp đến mềm mại ướt át, hơi vẻ ngây thơ, giờ đây giống như đóa sen hồng rực rỡ trong hồ chậm rãi nở rộ giữa hồ sen. Nhưng ngược lại thật kỳ quái, tiểu sư muội này nguyên hình vốn là một cây nấm nhỏ, tỉ vạn năm qua, đầu chưa từng nghe nói qua nấm cũng có thể biến thành hình người xinh đẹp đến mức này.

A Kiều bóc vỏ hạt sen giơ tay nhỏ đưa hạt sen đến bên miệng Mặc Tầm, khuôn mặt nhỏ nhắn cười rạng rỡ: "Nhị sư huynh, ăn hạt sen."

Đôi mắt Mặc Tầm trông thấy đôi tay thon dài, da thịt óng ánh như ngọc, móng tay không nhuộm màu, nhưng đầy đặn đáng yêu. Lúc này nàng giơ tay lên nên tay áo trượt xuống, lộ ra một đoạn cánh tay ngọc trắng nõn, cộng thêm khuôn mặt ngây thơ sáng rõ to không bằng bàn tay này, thật là hấp dẫn người khác. Cũng nhờ hấn cùng tiểu sư muội chung sống bảy năm rồi, cũng nhìn quen dung mạo mỹ lệ này rồi, bất quá hôm nay đích thực có chút giật mình.

Hắn nói: "Tiểu sư muội nhanh về đi, đợi lát nữa sư phụ lại phải đi tìm."

Thấy Mặc Tầm không ăn, A Kiều đem hạt sen bỏ vào miệng mình, hàm răng trắng như tuyết từ từ nhai, sau đó mới nói: "Sư phụ lúc này đang nghỉ ngơi, đoán chừng còn ngủ tằm nửa canh giờ nữa, muội chờ lát nữa lại về. Nhị sư huynh, chúng ta ra sau núi chơi đi? Huynh không đi cũng được, vậy muội đi một mình... dù sao giờ huynh cũng không ngăn cản muội được đâu."

Mặc Tầm thầm nghĩ: Tiểu sư muội thần thái sáng khoái sắc mặt hồng hào, nhưng sư phụ dường như lại khó chịu, chẳng lẽ là... Mặc Tầm ngược mắt nhìn tiểu sư muội nhà mình một cái, trong lòng thầm suy đoán: Chẳng lẽ là do tiểu sư muội ép khổ sư phụ luôn ư?

Ho khan một cái.

Mặc Tầm không đấu nổi tính tình của tiểu sư muội, lại sợ nàng một mình chạy loạn thì hẳn lại không có cách nào giao phó với sư phụ, mặc dù tiểu sư muội tu vi cao hơn hẳn rất nhiều, nhưng tính tình này quá mức đơn thuần, nếu gặp phải yêu tinh nào xảo hoạt, vậy khẳng định bị thua thiệt.

Vì vậy, Mặc Tầm bất đắc dĩ phải phụng bái A Kiều ra sau núi.

Mặc Tầm trông thấy tiểu sư muội cúi người nói chuyện với hoa hoa thảo thảo, bộ dáng ngược lại rất hồn nhiên ngây thơ. Hắn thấy sắc trời không còn sớm, lúc này mới lên tiếng nhắc nhở. A Kiều không biết làm sao, chỉ đành giả từ những người bạn hoa cỏ, theo Mặc Tầm trở về.

Đang lúc đi về, A Kiều bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thấy cách đó không xa có một mảnh bích hồ, quay đầu nhìn Mặc Tầm nói: "Nhị sư huynh, đó là hồ gì vậy?"

Mặc Tầm nói: "Nơi đó gọi là hồ Tam Sinh, nghe nói đứng ở ven hồ có thể soi ra kiếp trước kiếp này của người ta, nhưng mà sư phụ bày kết giới, không có người nào có thể lại gần hồ. A Kiều, chúng ta đi thôi."

A Kiều xưa nay rất tò mò, nàng cũng loáng thoáng nghe qua hồ Tam Sinh này, thêm nữa hiện tại tu vi nàng tăng mạnh, càng muốn xem thử một chút. Mặc Tầm vừa tỉnh hồn, liền thấy tiểu sư muội hướng hồ Tam Sinh mà bay đi, không nén được sợ hãi trong lòng. Nghĩ đến nếu lỡ tiểu sư muội bị kết giới này đả thương, vậy hẳn làm sao gánh nổi.

Nhưng rồi Mặc Tầm lại thấy tiểu sư muội dễ dàng đi vào kết giới không một chút tổn hại nào.

A Kiều xoay một vòng cười khanh khách, dáng người uyển chuyển xinh xắn, nói: "Huynh nhìn xem, muội không có sao cả. Nhị sư huynh, huynh cũng vào đi..." Không chờ Mặc Tầm lên tiếng, A Kiều liền vung tay áo cuốn Mặc Tầm vào, đi đến bờ hồ xem kiếp trước của mình.

Trong lòng Mặc Tầm kêu lên: Kết giới này do người thi pháp không chế, giờ lại dễ dàng đi vào thế này, vậy thân thể của sư phụ...

"Di? Sao lại không có gì cả?" A Kiều nhìn gọn sóng lăn tăn trên mặt màu xanh bích, thậm chí ngay cả cái bóng của mình cũng không có.

Mặc Tầm nói: "Làm sao có thể?"

Hắn nhìn tiểu sư muội rướn cổ lên, trong lòng có chút lo lắng. Hơn nữa nếu té xuống hồ Tam Sinh này, vậy không được đâu... Hắn vội vàng tiến lên, cùng nàng ngã xuống, nhìn thấy mặt nước trong như kính hiện ra một nam nhân trọc đầu mặc tăng bào, người kia cùng hắn dung mạo giống nhau như đúc.

A Kiều ôm bụng cười to không ngừng được: "Nhị sư huynh kiếp trước huynh là hòa thượng à? Không trách được huynh lại không thích ăn thịt..."

Mặc Tầm: "..."

"A Kiều— —"

Sau lưng bỗng truyền tới một âm thanh, A Kiều nhất thời sợ hết hồn.

Hai chân nàng đứng ở ven hồ, nhô ra gần nửa chiếc giày, vốn đứng không vững, giờ phút này bị giật mình, hai chân lại nhũn ra, "Phù" một tiếng liền ngã vào hồ Tam Sinh.

Tiêu Hành lập tức tung người nhảy xuống.

Tuy là dưới đáy nước, nhưng nước Tam Sinh trong vô cùng, vẫn có thể nhìn thấy sắc mặt Tiêu Hành trắng bệch, ngay cả màu môi cũng tái nhợt đến đáng sợ.

Hết chương 15!

Dịch bởi Mạt Họa

SƯ PHỤ ĂN ĂN ĂN

Mạt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 16: Há Miệng

Cả người A Kiều ướt đầm, không ngờ nước trong hồ Tam Sinh lạnh đến vậy.

Nàng chột run một cái, nhích đến gần lồng ngực của sư phụ mình thêm mấy phần. Nhưng nhiệt độ trên người sư phụ cũng không nóng lắm, bất quá khá hơn nàng một chút, coi như là có còn hơn không đi. Nàng không dám nhìn mặt sư phụ, cứ để hắc giữ chặt vớ nàng lên, nàng cũng cảm nhận sư phụ tức giận. Mấy ngày nay sư phụ đối với nàng rất tốt, nhưng cuối cùng nàng vẫn có chút sợ hãi, sợ hãi tức giận.

Tiêu Hành đem nàng ôm ngang lên, về thẳng Phù Hoa viện, chỉ còn lại một mình Mặc Tầm.

Mặc Tầm ngậy người đứng tại chỗ, nghĩ đến ánh mắt vừa nãy của sư phụ, liền cảm thấy lạnh sống lưng.

Hình như hắn... gây đại họa rồi.

Hai người tắm trong hồ nước ấm áp, không phải nàng chưa thấy thân thể sư phụ, cho nên hiện giờ cũng không có gì. A Kiều thấy sư phụ im lặng ôm lấy mình, thân thể băng lạnh từ từ nóng như lửa, nhưng nàng ngẩng đầu nhìn một chút, phát hiện sắc mặt sư phụ tái nhợt. Nàng không dám động đây, nhưng vẫn là nhịn không được mở miệng nói: "Sư phụ... dường như sai rồi."

A Kiều thấy sư phụ không nói lời nào, vội ôm lấy hắn, thì thầm nói: "Sư phụ..."

Sư phụ muốn đánh muốn phạt thì cứ ra tay đi, nàng còn có thể chịu nổi, chứ im lặng không nói thế này, đúng là quá mức dọa người.

A Kiều rụt đầu, trong lòng thầm nghĩ: Sư phụ sẽ không đem nàng đi hãm chứ?

Rốt cuộc sư phụ thật không có đem nàng đi hãm, mà lại là cùng nàng song tu trong hốt tẩm. Nàng cũng không biết vì sao đột nhiên sư phụ muốn cùng nàng song tu, không phải lúc cũng không hợp phong cảnh, nhưng nàng vẫn không dám nói gì, chỉ mặc cho động tác của sư phụ ra ra vào vào, tới tới lui lui, đến cuối cùng nàng cũng không biết bao nhiêu lần, chỉ mền oạt từa vào ngực sư phụ. Lúc nàng tỉnh thấy sư phụ đang ở bên, A Kiều nhin không cau mày lại, suy nghĩ có phải chuyện hôm qua nàng cùng Nhị sư huynh đi hồ Tam Sinh chỉ là một giấc mơ thôi không?

Nàng lặng lẽ ngẩng đầu lên, thấy sư phụ ngủ say, lúc này mới vén chăn lên nhìn một chút, phát hiện cả người mình bị găm đầy vết xanh tím.

A Kiều phiên não nhú mày, chỉ cảm thấy sư phụ ra tay cũng thật nặng nề.

Tiêu Hành đã nhận ra tiểu đồ nhi tỉnh, ôm nàng vào ngực càng chặt thêm mấy phần, cúi đầu nhìn thấy ánh mắt nhút nhát của nàng, lần đầu tiên mới cảm thấy mất tự nhiên, mở miệng nói: "Hôm qua... nàng nhìn thấy gì rồi?"

A Kiều không có nhận ra sư phụ mình khác thường, chỉ cảm thấy mặt mày sư phụ lạnh lẽo, không giống ánh mắt nhu hòa thường ngày lúc cùng nàng song tu, tất nhiên thêm mấy phần câu nệ, nghiêm túc thật thà đáp: "Đồ nhi, đồ nhi không thấy gì cả."

Đây là nói thật.

Dứt lời, nàng quan sát ánh mắt của sư phụ.

A Kiều khẩn trương nuốt nước bọt một cái, cố ra vẻ thả lỏng nói: "Nhưng mà đồ nhi nhìn thấy kiếp trước của Nhị sư huynh, là một hòa thượng trọc đầu, bộ dáng tư tư vấn vấn, giống hệt huynh ấy bây giờ. Hắc hắc, sư phụ này, bộ dạng lúc trọc đầu của Nhị sư huynh thật buồn cười." Nàng nói đùa mà, muốn chọc cho sư phụ vui vẻ, nhưng nàng nói xong cũng

không thấy sư phụ vui vẻ gì cả. A Kiêu ảo não rũ mắt, đánh bạo lau bầu một câu, "Sư phụ không phải đã nói sẽ đối tốt với đồnhi sao?"

Sao giờ lại sầm mặt xuống dọa cho nàng sợ chứ?

Tiêu Hành tỉnh h ần, đặt tay lên khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu đồnhi, vuốt ve tới lui, lúc này mới cúi người ngậm lấy môi nàng. A Kiêu cả người run lên, không biết nên cử động thế nào, lại nghe sư phụ nghiêm túc nói: "Hôm qua nàng bị lạnh, vì sư độ tu vi cho nàng, nàng lại há miệng ra nào."

"A"

A Kiêu ngoan ngoãn há miệng.

"Um..."

Tiến vào r ấ.

Đợi đã— —

Độ tu vi phải đưa đầu lưỡi vào sao?

Hết chương 16!

Dịch bởi Mạt Họa

SƯ PHỤ ĂN ĂN ĂN

Mạt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 17: Độc Chiếm

Một đêm này sư phụ chẳng qua là ôm nàng hôn nàng, sau đó cái gì cũng không có làm, chẳng qua khi mỗi lần nàng mơ màng tỉnh giấc là có thể nhìn thấy sư phụ nhà mình đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt xa xăm, dường như muốn nhìn đến mặt nàng nở hoa luôn. A Kiều muốn đưa tay sờ mặt mình một cái, nào ngờ cả hai tay đều bị sư phụ xiết vào lòng bàn tay người, không có cách nào nhúc nhích.

Nàng nhìn ra bên ngoài, trông thấy ánh sáng vắn vật, hiển nhiên là đêm đã khuya rồi.

A Kiều cắn cắn môi, dè dặt hỏi: "Sư phụ không ngủ được sao?"

Nàng trước đó đã làm sai, còn ngã vào hồ Tam Sinh vẫn còn chột dạ đây, tự nhiên không dám cùng sư phụ hí hửng cười đùa. Thật ra thì suy nghĩ kỹ một chút, cái hồ Tam Sinh kia có gì chứ, không phải là để cho nàng nhìn kiếp trước của mình một lát thôi sao? Hơn nữa, nàng căn bản cái gì cũng không thấy. Không thấy cũng được thôi, trực tiếp để nàng ngã nhào vào hồ luôn, nước hồ lạnh lẽo giống như muốn đông nàng thành cây nấm "băng" vậy.

"Sư phụ lạnh không?" Thấy sư phụ không lên tiếng, A Kiều rút đầu một cái nhích lại gần lồng ngực sư phụ nhà mình một chút.

Nhiệt độ trên người sư phụ vốn không cao, trừ lúc song tu hơi nóng bỏng chút, thời gian còn lại đều chỉ âm ấm, khác hẳn với Nhị sư huynh. Có lẽ bởi vì sư phụ là hậu duệ thần tộc, cùng người khác bất đồng, nhưng những ngày gần đây dường như trên người sư phụ bắt đầu lạnh hơn một chút.

A Kiều rút tay ra, lớn gan ôm lấy thắt lưng sư phụ, ngẩng đầu nhìn một phát hiện sư phụ chẳng những không có tức giận, hơn nữa giữa hai hàng lông mày có vẻ ôn hòa đi một ít.

Như vậy mới đúng chứ.

A Kiều dò xét sắc mặt, biết được lúc này sư phụ hẳn là thích vậy, lại càng ra sức ôm hắt, hai luống trắng muốt trước ngực cọ vào sát người hắt. Không quá một hồi, trên mặt A Kiều có chút vui mừng, không hiểu sự tình vui vẻ nói: "Sư phụ lại nóng lên rồi."

Nhìn xem nàng là tiểu đồ nhi có nhiều tác dụng đó nha.

Đơn giản là nhiều chức năng mà.

Trên mặt A Kiều dương dương tự đắc, hoàn toàn không biết nơi nào đó bị nóng cũng dựng đứng lên rồi, đợi khi phát hiện được, nàng giương mắt lên nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của sư phụ. Nàng run lập cập, mơ hồ ý thức được điều gì, nhưng loại chuyện này trước kia nàng có khó chịu một chút, nhưng hiện giờ một lần hai lần hay ba lần bốn lần gì cũng không khác nhau mấy, dù sao người tổn sức cũng không phải là nàng.

Nàng có chút lười, lại tham tiện nghi nhỏ, loại chuyện không mất sức mà còn tăng tu vi này, thật sự trong lòng nàng rất tình nguyện. Hơn nữa lúc này sư phụ rất dễ nói chuyện, tựa như nàng mở miệng muốn trăng sao trên trời, sư phụ cũng tìm cách hái xuống cho nàng.

A Kiều nuốt nước bọt, thấy sư phụ nhà thật lâu không có cử động, theo bản năng "cần lên."

"A Kiều."

Tiêu Hành rốt cuộc cũng lên tiếng, giọng nói có chút khàn. Hắt cần tay nàng, trên mặt vẻ thản nhiên, nhưng thân thể đã thành thực bại lộ không còn sót gì. Nếu đổi thành người ngoài, tất nhiên hắt không lừa được, nhưng nếu là tiểu đồ nhi, hắt thật đúng có thể hù dọa nàng đây.

A Kiều không dám động đậy nữa.

Tiêu Hành thấy ánh mắt nàng sợ sệt, liền nói: "A Kiều thích Quy Vân Các này không?"

Vì sao đột nhiên hỏi nàng cái này?

A Kiều đảo mắt vòng vo, nghĩ ngợi chốc lát rồi trả lời: "Đồ nhi thích a. Quy Vân Các có sư phụ, còn có Nhị sư huynh."

Tiêu Hành nghe đến ngần ra, lại nói: "Vậy A Kiều có bằng lòng đi theo vì sư tìm một nơi chốn an tĩnh, sống với nhau sau đó không màng thế sự được không?"

"Sư... sư phụ?" A Kiều há hốc miệng, nhìn ánh mắt nghiêm túc của sư phụ nhà mình, hiểu được chuyện này không phải là trò đùa, liền nói, "Vậy... sư phụ có mang theo các sư huynh của Quy Vân Các không?"

Tiêu Hành trực tiếp nói: "Sẽ không. Chỉ có hai chúng ta thôi."

Chỉ có bọn họ?

A Kiều trong lòng run rẩy, suy nghĩ một chút đầu cảm thấy quá đáng sợ mà. Quy Vân Các này nàng đã sống bảy năm, quả thực bỏ không được, hơn nữa nàng không mỗi ngày ngoài sư phụ ra thì không thấy ai. Nàng nơi này có nhiều bằng hữu, những bằng hữu mà kia sư phụ không biết. Hoa hoa thảo thảo phía sau núi, đều là bằng hữu tốt của nàng. Mặc dù mỗi ngày nàng đều rất vui vẻ, nhưng sư phụ quản nàng quá nghiêm, cũng không cho phép nàng kết giao.

A Kiều chợt nhớ đến đĩa cá chép kho kia.

Thật sự mỗi lần nhớ lại, nàng đều thấy áy náy trong lòng.

Nàng bất quá chỉ là một cây nấm nhỏ thôi, con cá chép kia cũng là một sinh mạng, nàng hiểu nhất là thân tại nơi cao rất khó sinh tồn.

Nhưng như vậy thì thế nào?

Nàng sợ chọc sự phụ tức giận? Vạn nhất sự phụ đem nàng đi hãm hại thì phải làm sao?

Trong lòng nàng áy náy, nhưng rốt cuộc vẫn tham sống sợ chết.

Nhưng mà lần này, nàng phải dũng cảm một lần.

A Kiều hít sâu một hơi, nói: "Đồ nhi không muốn."

Sắc mặt Tiêu Hành thoáng cái trầm xuống, lạnh nhạt nói: "Nàng nói gì?... Nói lại lần nữa?"

A Kiều có chút sợ, đầu co rúc lại một cái, bỗng nhiên nghĩ tới điếu gì, vội vàng thả tay đi xuống thân sự phụ cầm vật đó lên, đánh bạo uy hiếp nói: "Sự phụ không thể mãi quản thúc đồ nhi, đồ nhi cũng có quyền kết giao bằng hữu, đồ nhi không nở rời Quy Vân Các, nếu như... nếu như sự phụ còn ép đồ nhi, đồ nhi li hôn..." Nàng gia tăng lực đạo, thử nhe răng nói, "Đồ nhi sẽ không khách khí đâu."

Nàng coi như không đếm xỉa đến, cẩn thận nàng bóp võ nó đấy nhé!

Hết chương 17!

Dịch bởi Mạt Họa

(Ôi mẹ ời, bà Nấm nhỏ kinh khủng quá, dòm ngáy thơ vậy mà không vừa lòng là bà bóp võ ngay)

SỰ PHỤ ẲN ẲN ẲN

Mạt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 18: Tặng Phẩm (Quà Tặng Kèm)

— —

A Kiều khóc thút thít, khuôn mặt nhỏ tở vể ẵn ẵn c ầi tha thứ: "Sự phụ, đ ồnhì không dám nữa..."

Tiêu Hành dừng lại, trán nhể nhại ướt ẵm m ồhôi, nhìn tiểu đ ồnhì co rút trong ngực mình, cuối cùng cũng không thể xuống tay nặng. Hắnlui ra, hôn nhẹ lên gò má nàng, nói:

"... A Kiều, hôn vi sự." Hắnkhông muốn nàng sợ hắnnữa, hắnmuốn nàng chủ động thân thiết hắnl. Hắnthấy tiểu đ ồnhì trợn tròn hai mắt nhìn mình, cố gắng làm cho sắc mặt nhu hòa một chút, nắm tay nhỏ bé của nàng, nói: "A Kiều..."

A Kiều sợ sự phụ, chu cái miệng nhỏ hôn lên mặt sự phụ một cái.

Hôn xong, sự phụ cong môi cười. A Kiều ngẩn ngơ nhìn hắnl, cảm thấy lúc sự phụ nhà nàng cười lên vô cùng đẹp, trách không được có nhi ều tiên tử đ ều thích sự phụ, sự phụ đẹp mắt như vậy, nàng cũng thích a.

A Kiều cau mày, đưa tay xuống phía dưới sờ chỗ kia.

Sắc mặt Tiêu Hành xụ xuống, ân c ầnhỏi nói: "Không thoải mái?" Vừa r ồihắnlđang nóng giận, không đi ầukhiến được lực đạo, tiểu đ ồnhì thân thể yếu điệu, sợ là có chút tổn thương r ồil. Thấy nàng không nói gì, Tiêu Hành đem nàng ôm đến nhìn một chút. Đây vốn là cảnh tượng phong lưu ướt ấtl, nhưng tướng mạo Tiêu Hành tuấn mỹ, vẻ ngoài lại nghiêm trang đạo mạo, hoàn toàn không có một chút ý khinh nhờn nào.

Tiêu Hành xoa xoa giúp nàng, thấy không có gì đáng ngại, mới thở ra một hơi dài.

Mà bộ dạng thở ra này của Tiêu Hành, rơi vào mắt A Kiều lại cho là do sư phụ mình bị hổng, lần tới không thể dùng được nữa. Quy Vân Các này chỉ có nàng là nữ tử, nếu nàng hổng rồi, sư phụ biết đi đâu tìm người thứ hai? Thân là một cây nấm nhỏ không phụ mẫu, A Kiều cảm thấy mặc dù thái độ sư phụ đối với nàng có chút quái dị, nhưng là thân thuộc duy nhất của nàng trên đời. Một ngày làm thầy cả đời làm cha, nàng nên hiếu thuận với hắn.

"Sư phụ..." A Kiều ngẩng mặt lên, vênh cái miệng nộn nộn nhỏ nhắn.

Tiêu Hành ngẩn ra, liền phản ứng lại, đem môi mình lại gần kề.

A Kiều hôn lên môi hắn một cái, rồi sau đó lấy tay đùa nghịch tóc mình, nói:

"Sư phụ, đương nhiên thích Quy Vân Các, chúng ta ở lại Quy Vân Các không phải rất tốt sao?"

Nàng lại chớp chớp đôi mắt to như ngậm sương, nói:

"Đương nhiên muốn cùng sư phụ ở mãi trong Quy Vân Các này, đương nhiên nguyện ý mỗi ngày cho sư phụ muốn làm gì thì làm."

Nhìn xem, nàng thật là một cây nấm hiếu thuận a.

Tiêu Hành phảng phất dao động, yết hầu động một cái, gật gật đầu nói: "Chuyện này để sau bàn bạc lại." Vừa nói vừa ôm thân thể bạch ngọc của tiểu đương nhiên cùng nằm xuống giường nghỉ ngơi.

A Kiều dựa vào ngực sư phụ, đầu nhỏ chui chui, bàn tay vốn đang để trên thắt lưng sư phụ liền dần dần mò đi xuống.

"... A Kiều." Tiêu Hành nắm cổ tay mảnh khảnh của nàng, nhắm hai mắt, mở ra lần nữa.

A Kiều ngẩng đầu. đôi mắt trong như nước tràn đầy áy náy, nói:

"Vừa nãy đột nhiên có hơi dùng sức, không biết có bị bóp hư hay không. Sư phụ đau không? Đi nhi xoa xoa cho người nhé..."

Nàng dừng một chút, lại nói: "Hay thôi thôi một chút cũng được."

Tiêu Hành nhìn chăm chăm vào đôi môi kiều diễm đỏ mọng của nàng một hồi, sau đó đưa tay che lên mắt nàng, âm sắc trầm xuống nói: "Ngủ đi."

Tận mấy ngày sau, A Kiều cũng không nghe sư phụ nhắc lại chuyện muốn dẫn nàng đi khỏi đây, cũng không nhắc lại chuyện bên hồ Tam Sinh hôm đó nữa. Thừa dịp sư phụ đang tu luyện, A Kiều len lén ra tìm Mặc Tầm. Trông thấy Mặc Tầm ở ven hồ cho cá ăn, A Kiều liền hào hứng chạy tới.

Mặc Tầm quan tâm hỏi: "Sư phụ có phạt muội không?"

A Kiều lắc đầu một cái, rồi lại gật đầu.

Ngày hôm đó sư phụ tức giận lắm nàng hung hăng như vậy, cũng xem là trừng phạt chứ nhỉ?

Mặc Tầm biết sư phụ đau lòng tiểu sư muội, hơn nữa hai người có loại quan hệ kia, thế nào cũng không có khả năng xuống tay ác độc với tiểu sư muội. Mặc Tầm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mại như hoa của tiểu sư một nhà mình, mấy ngày không gặp nhận ra nàng càng đẹp hơn mấy phần. Có thể trời sinh mặt nàng ngây thơ ngờ ngác — — ánh mắt đơn thuần trong veo, thân thể uyển chuyển mịn hoặc mềm mại, kết hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm, lại trẻ trung thanh thuần, chính là hình mẫu mà nam nhân yêu mến nhất. Ban đầu lúc sư phụ phạt tiểu sư muội về, hắn còn không hiểu được, hôm nay ngược lại hắn xem như đã rõ, sư phụ nhà hắn là chắc là đùa đòi theo trào lưu nương tử nuôi từ bé à~

Mặc Tầm không dám nói xấu sư phụ, nhưng cũng thật lòng rất che chở tiểu sư muội này. Nam nhân vui đùa thì chuyện đó thì rất bình thường,

nhưng đằng này là vui đùa đến tiểu sư muội hấn, vậy hấn phải lo lắng rồi. Mặc Tầm nắm tay phải lại thành quyền, đến nỗi người bên cạnh ho khan một tiếng, hấn mới nhỏ giọng nói:

"Tiểu sư muội, sư phụ người vẫn cùng muội... "

A Kiều cúi đầu bóc vỏ hạt sen trong tay, cũng không ngẩng lên, nói:

"Nhị sư huynh muốn hỏi chuyện muội cùng sư phụ song tu sao?"

Mặc Tầm ho khan nhẹ một tiếng.

A Kiều thờ ơ nói: "Một đêm bảy lần, một lần nửa canh giờ..."

Nàng nâng khuôn mặt nhỏ của mình lên, vui vẻ nói:

"Nhị sư huynh không cảm thấy tu vi của muội tăng thật nhanh sao?"

Mặc Tầm kinh hãi một hồi, rồi sau đó mới nói: "Song tu đích thật có thể tăng tu vi, nhưng có lúc sẽ có tác dụng phụ."

Tác dụng phụ.

A Kiều tiếc mệnh, vào lúc này có chút sợ, nhất thời khuôn mặt trắng bệch, tất cả hạt sen trong ta rơi xuống đất, sốt ruột níu tay áo Mặc Tầm, hỏi: "Nhị sư huynh, tác dụng phụ gì chứ?"

Mặc Tầm biết mình không có biện pháp ngăn cản sư phụ, nhưng hấn không muốn tiểu sư muội lún sâu vào bùn, lúc này mới đem chuyện thiệt hơn giữa nam nữ nói cho nàng. Cuối cùng, trông thấy tiểu sư muội trưng ra một bộ dạng ngốc lảng tại chỗ, cho là nàng bị mình dọa sợ, hấn vội vẫy vẫy tay trước mặt nàng.

Hai tay A Kiều đan vào nhau đặt lên cái bụng bằng phẳng của mình, lầm bầm nói:

"Ở nơi này mà là tác dụng phụ gì chứ. rõ ràng tặng phẩm của song tu nha."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, ánh mắt sáng rõ, mặt đầy hưng phấn nói, "Nhị sư huynh, Nhị sư huynh, huynh có biết nguyên hình của sư phụ là gì không? Oa... Mọi cùng sư phụ nhất định sẽ lai giống ra một chủng loại thần kỳ mới nhỉ!"

Hết chương 18!

Dịch bởi Mạt Họa

- - - - -

Cười chết ta rồi "lai giống" đấy!!

SƯ PHỤ ĂN ĂN ĂN

Mạt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 19: Bệnh Vực

A Kiều hưng phấn chạy vào Phù Hoa viện, thấy sư phụ nằm nghiêng bên giường, nhắm mắt dưỡng thần. Nàng ngơ ngác ngấm một hồi, lấy dũng khí bóp bóp mặt sư phụ vài cái, mới thấy sư phụ chậm rãi mở mắt.

Tiêu Hành thấy khuôn mặt xinh đẹp của tiểu đồng nhi gần trong gang tấc, đôi mắt to sáng long lanh, cả người đơn thuần đáng yêu như đứa trẻ. Còn không phải sao? Tâm trí nàng, hoàn toàn vẫn còn là trẻ con. Tiêu Hành rũ thùy mắt, không ngờ rằng mình không nhận ra nàng đã nhìn mình bao lâu, thậm chí không phát nàng đến từ bao giờ. Giữa cánh mũi phảng phất một hương thơm, nàng cúi người xuống, chỗ kia vừa lớn vừa tròn, trắng phau phau, thủy nộn mượt mà.

Tiêu Hành hít sâu một hơi, hơi nhắm, đem người nàng ôm vào lòng, hỏi: "Đã đi đâu vậy?"

A Kiều cọ cọ mấy cái, ngược mắt nhìn sư phụ nhà mình, thấy môi sư phụ tái nhợt, mới lo lắng hỏi: "Sư phụ bị bệnh rồi sao?"

Tiêu Hành nói không có, Hấn dùng môi chạm vào mặt nàng một cái.

A Kiều cảm thấy nhột, rụt đầu một cái, nói:

"Sư phụ, đồng nhi có thể sinh cho người cây nấm nhỏ không?"

Thân thể Tiêu Hành run lên, ánh mắt nhìn nàng chăm chăm, phảng phất có chút khiếp sợ.

A Kiều chớp chớp mắt to, nói: "Không thể sao?" Sư phụ chê nàng là thực vật, nên mới không chịu sao?

Ánh mắt nàng tịch mịch, có chút thất vọng.

Tiêu Hành không trả lời, chỉ hỏi: "Sao đột nhiên lại hỏi cái này?" Hắn... trước giờ chưa từng nghĩ tới cái này.

A Kiều nói: "Là Nhị sư huynh nói cho ta, Nhị sư huynh nói đồn nhiên cùng sư phụ song tu nhiều lần, là có thể lai giống ra chủng loại mới."

Giọng nàng rất hưng phấn.

Tiêu Hành sờ mặt nàng, nói:

"Nếu như có hài tử, thì nàng phải ở lại bên cạnh vi sư cả kiếp này, vĩnh viễn đều không được rời khỏi."

A Kiều kỳ quái nói: "Tại sao phải rời khỏi?" Nàng nói chuyện đương nhiên.

Tiêu Hành bỗng nhiên ngăn ra, sau đó khẽ mỉm cười, hôn nhẹ lên mắt nàng, nói:

"Là vi sư nói sai rồi. Không rời xa."

"Ừm." A Kiều gật đầu thật mạnh, cười khanh khách hôn lên mặt sư phụ. Mấy ngày nay sư phụ đối với nàng vô cùng tốt, nàng cũng bắt đầu không còn sợ hắn nữa.

Không thể không thừa nhận, A Kiều vẫn là rất thích sư phụ như thế này.

Nếu sư phụ đã đồng ý, vậy bây giờ hãy bắt đầu đi! Tâm tính A Kiều như trẻ con, đối với trẻ con mà nói, một khi cảm thấy hứng thú với chuyện gì, thì phải làm cho bằng được, nếu lúc này không làm, ngày mai liền lãng quên. Thật ra thì cũng không có bao nhiêu thích, nhưng nếm thử qua, không thành công thì đảo mắt liền vứt chuyện đó ra sau ót. Nhưng thời khắc này với A Kiều mà nói, nàng vô cùng vô cùng muốn thử nghiệm.

Nàng lăn sang một bên, quỳ rạp bên người sư phụ, sau đó mân mê móng nhỏ mượt mà vĩnh cao kia, vắn vẹo một cái, nghiêng đầu cười tủm tỉm

nhìn sư phụ, mắt to cười đơn thuần đến vô hại.

"Sư phụ mau đi vào."

La la la, gieo giống thôi.

Mấy ngày nay, thời gian nghỉ ngơi của sư phụ ngày một nhiều hơn, A Kiều cảm thấy rất phiêu muộn, liền tự mình đi ra ngoài chơi. Chẳng qua là sau ngày hôm đó, Nhị sư huynh vô cớ biến mất. A Kiều sợ tịch mịch, nhưng lại không dám tìm cách hay rùa đen trong hồ sen chơi, bởi vì nàng lo lắng mình cùng bọn nó nói nhiều thêm mấy câu, ngày hôm sau chúng nó phải dùng một hình thức khác là kho tàu xuất hiện trên bàn cơm của nàng.

A Kiều tự nhận mình là một cây nấm lương thiện, cho nên thà đến sau núi tìm hoa hoa thảo thảo chơi còn hơn.

A Kiều cần bình tưới, tưới nước cho đám hoa cỏ. Nước là trong hồ sen của Phù Hoa viện, nghe nói có thể giúp hoa cỏ nâng cao linh lực. A Kiều xách váy, một hũ tưới khóm hoa thược dược, một hũ tưới cây táo con. Hoa hướng dương mỗi lần thấy nàng, đều sẽ nhiệt tình chào hỏi, một mảnh tròn màu vàng rực rỡ hướng nàng cười, khiến cho A Kiều cảm thấy mình là một cái mặt trời nhỏ, vậy nên A Kiều thiên vị tưới cho hoa hướng dương nhiều nước hơn chút. Vào lúc này, hoa hướng dương đang đưa thân mình, hoa lá rung rinh, bộ dạng rất cảm kích nàng.

Thực vật là đơn thuần nhất, tưới nhiều nước một chút, liền cảm kích nàng đến vậy.

A Kiều cảm thấy sư phụ tưới cho nàng nhiều đến vậy, nàng cũng phải dũng tuyền tương báo hân (ý là phải báo đáp nhiều hơn)

Nha, nàng chính là một cây nấm học một tốt ba đó nha.

Nước trong bình tưới không còn, A Kiều mở nắp nhìn một chút, quả thật bên trong thấy đáy rồi. Nàng cười xán lạn nhìn những hoa cỏ đáng thương đang trông mong đến lượt được tưới nước, phóng khoáng nói:

"Chờ ta nhé, ta đi lấy thêm nước, mỗi người đều sẽ có phần mà."

A Kiều xoay người, hưng phấn đi lấy nước, vừa quay người liền thấy trước mặt có một người đứng thẳng toàn thân màu xanh rờn, mặt hắn cũng màu xanh nốt.

Nàng có chút kinh ngạc, dẫu sau thì Quy Vân Các cũng ít khi có khách. Nàng hỏi: "Người là khách sư phụ mời tới sao?"

Người nọ mặt đầy khiếp sợ nhìn nàng, im lặng không lên tiếng.

A Kiều lại hỏi: "Người là khách sư phụ ta mời tới sao?"

Người nọ lúc này mới tỉnh hồn, vội chắp tay quỳ xuống, nói:

"Thuộc hạ ra mắt tôn thượng."

A Kiều rồi rầm: "Ta tên A Kiều, không phải Tôn thượng..."

Nàng cười khanh khách nói: "Nhưng mà sư phụ đặt cho ta rất nhiều nữ danh a, có lúc kêu ta là Tiểu khanh khanh, Tiểu tâm can, Tiểu bảo bối, nga, còn có Tiểu yêu tinh..."

Người nọ nghiêng rặng nghiêng lợi nói:

"Tiêu Hành cái tên ngụy quân tử này!"

A Kiều hơi tức giận, giọng bênh vực nói: "Không cho phép nói sư phụ ta như vậy!"

Nàng trợn mắt nhìn người kia một cái, rồi nói:

"Sư phụ nhà ta là đệ nhất "*cao phú soái" của Thiên giới, hàng to xài tốt, nơi nào cũng tốt."

Nói xong phất tay áo rời đi.

*Cao phú soái: Nhà giàu cao ráo đẹp trai.

Hết chương 19!

Dịch bởi Mạt Họa

SƯ PHỤ ĂN ĂN ĂN

Mặt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 20: Kết Cục (Thượng)

Từ lúc gặp tên xấu xí xanh lè ấy, A Kiều liền thường xuyên nằm mơ. Ngày đó nửa đêm nàng chợt mở mắt ra, nhìn sư phụ của nàng bên cạnh đang ôm nàng thật chặt, mới nhẹ nhàng kêu lên:

"Sư... sư phụ."

Tiêu Hành biết tiểu đồ nhi mấy ngày nay tâm trạng không yên, giờ tay vuốt mặt nàng, nói:

"Vi sư ở đây."

A Kiều đem đầu mình vùi trong ngực sư phụ, chu miệng nhỏ cọ cọ mấy cái, làu bàu nói:

"Đồ nhi mơ thấy ác mộng, có chút sợ hãi." Nàng càng ôm hân chặt hơn.

Tiêu Hành dùng môi chạm lên gò má nàng một cái, hỏi: "Nằm mơ thấy cái gì?"

A Kiều lắc đầu: "Quên rồi..." Nàng phiến não nhú chân mày, oán giận nói, "Tỉnh dậy liền quên."

Tiêu Hành cúi đầu hôn lên môi tiểu đồ nhi, sau đó ôn nhu nói: "Có vi sư ở đây, đừng sợ."

Ân. A Kiều cảm thấy ổn rồi, đang chuẩn bị nhắm mắt ngủ lại, nhưng phát hiện bàn tay đang ôm eo nàng của sư phụ nhà nàng hết sức tự nhiên di chuyển đi xuống, sau đó dễ dàng tách chân nàng ra.

Ừm.

A Kiều ngáp một cái, toàn thân thả lỏng.

Nàng ngủ kệ nàng, hấn làm gì mặc hấn.

Ừm ừm ừm a a. Ừm ừm ừm

Sư phụ xài càng ngày càng tốt nhỉ.

Ngày hôm sau A Kiều ra sau núi tưới hoa như thường ngày. Tiểu cô nương gò má nộn nộn, khí sắc hồng nhuận, phảng phất yêu kiều như đóa được tưới nước hằng ngày, xinh đẹp không thể tả. Vốn là tâm tình A Kiều đang rất tốt, nhưng sau khi nhìn thấy cái tên xấu xí xanh lè kia, nàng chống nạnh làm ra bộ dạng hung dữ nói:

"Lại là người! Người lại đi theo ta, ta đi mách sư phụ ngay đây!"

Người xấu xí kia nói: "Tôn thượng, thuộc hạ là Lục Tiêu đây."

A Kiều không quen biết cái gì mà Hồng Tiêu Lục Tiêu.

Tên xấu xí kia lại nói: "Thuộc hạ tìm người suốt ba ngàn năm, cuối cùng cũng tìm được rồi."

A Kiều không tin, lẩm bẩm nói: "Ta phải đi ăn cơm trưa với sư phụ."

Ánh sáng màu xanh của Lục Tiêu lóe lên, dừng trước mặt A Kiều, chặn đường nàng lại, chấp tay nói: "Tôn thượng, thuộc hạ tìm tôn thượng ba ngàn năm, vẫn luôn tìm không ra là bởi vì không phát hiện được khí tức của người, nhưng đoạn thời gian trước bỗng dưng cảm nhận loáng thoáng được khí tức của người, đủ để chứng minh nguyên thần của người đang dần khôi phục trong cơ thể. Thuộc hạ biết Tôn thượng không tin, chẳng qua thuộc hạ sẽ chờ đợi, chờ Tôn thượng lần nữa quay về, chấn hưng Ma tộc chúng ta."

A Kiều miễn cưỡng ngáp một cái, "Không nói chuyện với người xấu xí."

Sau đó tức giận nói: "Ta đi tìm sư phụ nhà ta đây."

Cơm trưa là bốn món ăn một món canh đầy đủ màu sắc hương vị, A Kiều khen Nhị sư huynh tới đưa cơm: "Trù nghệ của Nhị sư huynh càng ngày càng tốt nha." Nàng cười hì hì cầm một khối cho vào miệng, thỏa mãn cười một tiếng, rồi sau đó đi vào phòng ngủ tìm sư phụ.

"Sư phụ sư phụ, ăn cơm thôi!"

Thời điểm A Kiều đi vào, chỉ thấy sư phụ nhà mình nằm trên giường, hai tròng mắt tĩnh lặng, khuôn mặt tuấn tú trắng như ngọc. A Kiều chống cằm bên giường nhìn sư phụ.

Cõi đời này, tại sao lại có thể có người đẹp như sư phụ thế này nhỉ?

Nàng nhìn không được đưa tay sờ một cái, đợi sư phụ dần dần mở mắt, nàng mới dừng lại một chút, rồi sau đó cười hì hì nói: "Sư phụ."

Tiêu Hành khẽ mỉm cười, bắt lấy tay nàng đưa lên mép môi. Hắn lặng lặng nhìn khuôn mặt nàng, từng chút từng chút hôn lên tay nàng.

A Kiều cười khanh khách: "Sư phụ... Nhột..."

Sư đồ hai người này này nọ nọ vận động một phen, sau đó hì hục đem bốn món ăn một món canh chén sạch.

Hôm đó sau khi dùng cơm trưa, sư phụ ngược lại không có đi nghỉ ngơi, mà là đề nghị: "A Kiều, cùng vi sư đi ngắm mặt trời lặn nhé."

A Kiều ngạc nhiên nhìn sư phụ, thấy gương mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, gương mặt tuấn tú lộ ra nụ cười ôn hòa hiếm thấy. A Kiều ngẩng đầu lên, hôn cầm sư phụ một cái, nói:

"Được a, được a."

Chẳng qua hai người đi quá sớm, phải đợi thật lâu.

A Kiều vốn không phải là người nhẫn nại chịu ng ồi yên, thế nhưng lại chịu vùi trong ngực sư phụ cả một ngày này, lặng yên chờ đợi mặt trời lặn. Rốt cuộc cũng đợi đến lúc mặt trời lặn, A Kiều hưng phấn giơ tay lên, ánh mắt sáng trong suốt:

"Sư phụ nhìn xem, thật là đẹp nha."

Tiêu Hành mỉm cười, chỉ lặng lẽ nhìn nàng: "Ừm, rất đẹp."

A Kiều l ần b ần một tiếng, tự mình ng ắm.

H ồi lâu, Tiêu Hành mới nói:

"A Kiều."

"Ừm."

"Xin lỗi nàng."

"Hả?"

A Kiều nâng đầu lên, lầu bầu nói:

"Sư phụ nói gì vậy?"

Tiêu Hành cười cười, như ngày thường ngày ôn nhu yêu thương hôn lên trán nàng, từng chút từng chút vuốt mặt nàng, tựa như nàng là thứ bảo bối quý giá nhất.

Hắn nói: "Xin lỗi nàng."

A Kiều hơi híp mắt, sau đó lại cười một tiếng, yên lặng không nói gì. Nhưng sau đó lại nói: "Tại sao vậy chứ? "

Nàng l ầm b ầm nói, "Chúng ta như thế này không phải rất tốt sao? Sư phụ, hửm?"

"Vì sao phải vậy chứ?" Giọng nói của nàng ngày càng nhỏ.

Hết chương 20!

Dịch bởi Mạt Họa..

(Chuyện gì đến cũng đến, thật đau lòng T_T)

SỰ PHỤ ẺN ẺN ẺN

Mạt Trà Khúc Kỳ

dtv-ebook.com

Chương 21: Kết Cục (Hạ)

A Kiều vốn không phải là một cây nấm thông thường, mà là Thiếu chủ Ma giới, nguyên hình không phải là một cây nấm loại thường, mà là dị thú Hống của thượng cổ.

Hống là dị thú, trời sinh tính tình hung mãnh, lấy rừng làm thức ăn.

Ma giới diệt vong, A Kiều mặc dù có nguyên hình hung mãnh, nhưng bản thân lại là kẻ nhút nhát, đừng nói là lấy rừng làm thức ăn, ngay cả đồ ăn cũng rất ít khi ăn qua. Lục Tiên một mực đi theo bên nàng, nếu không phải tận mắt nhìn thấy nguyên hình của thiếu chủ, làm sao tin nổi dị thú hung mãnh này lại có hình dạng thiếu nữ thuần lương vô hại. Lục Tiên luôn trông cậy vào vị Thiếu chủ có huyết thống tôn quý này sẽ phục hưng được Ma tộc, thật vất vả mới đem người nuôi lớn, đến tuổi biết yêu chớm nở, liền quên đi nghiệp lớn, điên cuồng chạy theo trào lưu "nữ truy nam".

Nếu là nam nhân cũng thôi đi. A Kiều mặc dù còn nhỏ, nhưng trước khi Ma Tôn chết đã truyền hết tu vi cả đời cho nữ nhi duy nhất này. Phàm là nam tử mà A Kiều vừa mắt, liền bắt về là được, cũng không có gì phải lo.

Nhưng mà nhìn trúng ai không nhìn, lại nhìn trúng ngay hậu duệ thần tộc mà Thiên giới cũng phải nhường ba phần — Tiêu Hành thượng thần.

Tiêu Hành tao nhã vô song, tiểu nữ hài nông cạn như A Kiều, nhìn trúng một cái dĩ nhiên nàng liền đi không nổi nữa.

Tiêu Hành nổi danh là lạnh lùng không thân cận ai, A Kiều tâm tâm niệm niệm vị lang quân mỹ mạo này, liền cứ liều mạng ngày ngày chạy đến Quy Vân Các, chỉ vì nhìn lén một chút, nếu nhìn không nổi thì liền liều chết một phen.

Thiên giới không thiếu nữ tiên ái mộ Tiêu Hành, nhưng trừ Bích Nhiêu thên nữ là sư muội của hắn thì chưa từng có nữ tiên nào đến gần hắn được. Nếu có yêu vật nào không cần mạng, chưa kịp đụng tới tay áo Tiêu Hành, liền hóa thành tro bụi.

Nhưng tu vi Tiêu Hành tuy cao, lại không có cách nào tổn thương đến thân thể dị thú hung mãnh có mấy vạn năm tu vi này của A Kiều.

Một thời gian, chỉ có thể nhìn nàng dùng ánh mắt đầy ái mộ đi theo bên người hắn.

Đường đường là Thượng thần, lại không thể làm gì con yêu vật da mặt dày này.

Khi đó cõi lòng không chút gợn sóng của Thượng thần, bắt đầu có chút cảm xúc khác thường.

Lúc đầu thì khó chịu, về sau cũng không thể làm gì, Tiêu Hành dần dần hình thành thói quen có yêu vật da mặt dày xuất hiện bên cạnh hắn. Hắn đang lúc sắp độ kiếp, lúc kiếp số tới gần, hắn mới giật mình phát hiện yêu vật này chính là đại kiếp của hắn.

Thiên đế có giao hảo với hắn, đối với chuyện yêu vật kia Thiên đế tự nhiên cũng có nghe thấy— chỉ là ngay cả Tiêu Hành cũng không làm gì được nàng, người ngoài nào dám hành động thiếu suy nghĩ? Hắn muốn tặng Tam Kích Thảo cho Tiêu Hành, dùng nó đi đổi phò với yêu nữ kia.

Vạn vật sinh ra đều có tương khắc. Khắc tinh của dị thú Hống, chính là Tam Kích Thảo.

Tiêu Hành nhìn Tam Kích Thảo hiếm có kia của Tam giới, cuối cùng hắn vẫn không nhận.

Hắn nói: "Tiêu Hành đa tạ Thiên đế, chỉ là yêu vật này, ta tự có cách xử trí nàng." Hắn đúng là muốn sớm ngày thu thập nàng, nhưng hắn thấy thủ đoạn này quá mức hèn hạ.

Tỉ mỉ suy nghĩ lại, bộ dáng của yêu vật kia cùng với nữ tử bình thường không có gì khác, Tiêu Hành biết, nếu hắn thật sự cần Tam Kích Thảo kia cho nàng ăn, với bộ dạng bị sắc mê hoặc đến ngây ngô của nàng, nhất định vui mừng nhảy nhót mà ăn.

Thiên Đế làm sao không nhìn ra sự biến hóa của vị Thượng thần này, trong lòng sớm đã có tính toán.

Hôm đó A Kiêu như mọi ngày đi vào Phù Hoa viện tĩnh lặng của Tiêu Hành đợi hắn về, mà tiểu đồng hầu hạ bên người Tiêu Hành đặc biệt mang bánh ngọt tới.

Mặc dù mỗi ngày nàng đều quẩn lấy Tiêu Hành, nhưng đến vô hình đi vô ảnh, trừ Tiêu Hành ra không ai biết nàng đến Quy Vân Các. Tiểu đồng này nàng biết, hắn còn chuẩn bị trà bánh, A Kiêu liền cho rằng vị thượng thần tâm địa sắt đá này rốt cuộc cũng nghĩ thông rồi, chính thức chấp nhận nàng rồi.

Dây dưa một trăm năm, cuối cùng cũng gõ được cánh cửa trong tim thượng thần này. A Kiêu tung tăng vui mừng không dứt, ăn hết bánh ngọt cùng nước trà mà tiểu đồng kia chuẩn bị.

Dáng người nàng thon nhỏ, nhưng nguyên hình của nàng như vậy, cho nên khẩu vị cũng cực lớn, gió cuốn mây tan gì cũng đều ăn sạch sẽ...

Tiêu Hành từ thiên giới trở lại, nhìn thấy Quy Vân Các ánh lửa ngất trời, liền biết không ổn.

Đi đến trong sân, lại thấy cả người nàng đang bị ngọn lửa thiêu hủy, thân thể thiếu nữ mềm mại xuất hiện vô số tia sáng màu vàng rực len lõi cháy— — chính là dấu hiệu sắp tan thành mây khói vì ăn Tam Kích Thảo.

Tình cảm nàng đối với hắn trước giờ chưa từng che giấu, hắn trước giờ chưa từng cho nàng cho nàng sắc mặt vui vẻ, chỉ có khi hắn bị nàng chọc tức, mới có chút vẻ tức giận. Lúc đó, nàng mới ngoan ngoãn đứng cạnh không quấy rầy hắn, hoặc là sẽ cắn răng nói:

"Chàng, chàng đừng nóng giận, ta đi ngay đây, một tháng này ta sẽ không quấy rầy chàng." Nàng đi một bước lại xoay đầu tận ba lần, chưa đi đến một nửa lại quay trở về, mang theo giọng điệu thương lượng, thận trọng nói: "Mười ngày đi, ta đảm bảo mười ngày này không quấy rầy chàng."

Chẳng qua là không quá hai người, tiểu yêu vật da mặt dày kia lại như mọi ngày, bò đến trước cửa sổ của hắn, mang một đầu tóc đen mượt, chớp đôi mắt so với nước hồ Tam Sinh còn sạch sẽ hơn, giọng mềm nhũn hướng về hắn nói: "Ta một ngày không nhìn thấy chàng, liền nhớ chàng. Thượng thần, nếu chàng còn giận, liền cứ đánh ta đi. Ta da thô thịt dày, chịu nổi bị đánh mà."

Khi đó, Tiêu Hành tự nhiên không nói nhiều với nàng thêm một câu nào.

Lúc này, Tiêu Hành kinh ngạc nhìn một màn trước mắt.

Hắn nhìn thấy tiểu yêu vật kia, lần đầu tiên dùng ánh mắt giận dữ nhìn hắn, rồi sau đó đi thẳng về phía hắn, nàng nắm trong tay vũ khí bén nhọn, để lên lồng ngực hắn.

Ngay thời điểm lửa giận bùng bùng như thế, vậy mà vũ khí bén nhọn kia cuối cùng vẫn không có đâm vào ngực hắn nửa tấc nào.

Nàng giương mắt nhìn hắn, lẩm bẩm nói:

"Phải làm sao đây? Chàng muốn mạng của ta, nhưng ta vẫn không nỡ giết chàng..."

Hắn tận mắt trông thấy nàng từ một tiểu cô nương trẻ đẹp bị biến trở về nguyên hình, nhìn thấy nàng đau khổ gào thét, kêu rên.

Sau đó "Bùm" một tiếng, nàng biến thành vô số mảnh vụn mang theo ánh lửa.

Hắn đứng trong viện, nhìn từng mảnh vụn của nàng từ từ rơi xuống xung quanh mình... Rồi sau đó tan biến không còn tồn tại, tựa như cái gì cũng chưa từng xảy ra vậy.

— —

Lúc đầu A Kiều cùng Mặc Tần đến hồ Tam Sinh, sau khi nàng rơi vào hồ Tam Sinh, những ký ức vụn vỡ kia đã dần dần phục hồi, dần dần nhớ ra rồi. Lúc gặp Lục Tiêu, nàng đã nhớ lại tất cả.

A Kiều giơ tay vuốt ve gương mặt tuần tú tái nhợt như tờ giấy trước mắt này, đem mặt mình áp lên, sợ hãi nói:

"Đừng bỏ ta lại mà."

Nàng trước giờ chưa từng trách hắn.

Tiêu Hành nhìn dáng vẻ luống cuống của nàng, đem nàng ôm chặt vào lòng thêm một chút.

Hắn cuối cùng cũng không thể bên nàng đến cùng.

Ban đầu vì cứu nàng, hắn đã hao phí mấy vạn năm tu vi, theo năm tháng nàng trưởng thành, thân thể cũng cần nhiều tu vi hơn. Hắn từng chút từng chút dùng của mình bổ khuyết cho nàng. Nàng khôi phục trí nhớ, nguyên thân trong cơ thể cũng dần tụ lại, đến lúc lớn mạnh phá vỡ được tất cả, sẽ không còn cần hắn nữa rồi. Đến lúc đó, hắn tự nhiên sẽ tiêu hao hết tia tu vi cuối cùng của cơ thể, tan thành mây khói.

Người chết, có thể chuyển thế; Thân chết, chính là vĩnh viễn biến mất khỏi tam giới này.

Nàng nói với hắn, đừng bỏ nàng lại, nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể đáp ứng nàng.

Giống như ba ngàn năm trước, ánh mắt nàng trông mong nhìn hắn, nói với hắn:

"Tiêu Hành thượng thần, ta thích chàng mất rồi, chàng cũng thích ta có được không?"

Hắn đã trả lời nàng thế nào?

"...Thần Ma khác biệt."

— —

Ba trăm năm sau.

Quy Vân Các sau khi Tiêu Hành thượng thần chết đi, đệ tử phân tán hết, chỉ còn lại một tòa các trống không.

Trên ngọn đồi phủ thảm cỏ xanh ngát, một tiểu nam oa mập mạp mặc y bào nhỏ màu xanh nhạt, đang bài bản tưới nước cho hoa hoa thảo trên sườn núi. Dáng người nhỏ nhỏ, bên ngoài chỉ như tiểu hài tử người phàm bốn năm tuổi, nhưng sinh ra đã có thần cốt hiếm thấy nhất Tam giới.

Hắn một hồi tưới khóm hoa hướng dương, một hồi lại tưới khó hoa thực dược. Cây táo nhỏ ở giữa đám hoa hoa thảo thảo này thật không có gì nổi bật, bởi vì tính tình thẹn thùng, không biết đứng đưa thân thể lờ lợt như hải đường, chỉ biết mong ngóng chờ hắn tưới nước. Tiểu nam oa hướng về phía cây táo nhỏ, tiếng nói ngây thơ non nớt:

"Đừng có gấp, ai cũng đều có."

Cây táo nhỏ lúc này mới đỏ mặt gật đầu.

Tưới hoa xong, tiểu nam oa mới chạy lên đỉnh núi tìm mẫu thân.

Từ lúc hắn có trí nhớ, mẫu thân liền thích ở trên núi ngắm mặt trời mọc, có lúc cứ ngồi như vậy, ngồi đến cả một ngày.

Hắn cũng như thế, ngồi bên cạnh mẫu thân, ngắm một hồi, nghiêng đầu hỏi người:

"Mẫu thân, khi nào phụ thân trở về?"

Hắn từ nhỏ chưa từng có phụ thân.

Mẫu thân không nói gì.

Qua một hồi, mới nghe thấy người lên tiếng — —

"Phụ thân con thích nhất là nấm, con mỗi ngày ở trên sườn núi trồng một cây nấm nhỏ, phụ thân con rất nhanh sẽ trở về."

"Ồm."

Tiểu nam oa đáp ứng, lắc hai chân ngắn nhỏ, ngược mắt lên nhìn ánh nắng chiếu.

Nắng chiếu nhẹ nhàng rơi trên hai thân ảnh một lớn một nhỏ tại sườn núi, ôn nhu đến dị thường.

Từ ngày hôm đó trở đi, mỗi ngày sau khi tưới nước cho hoa cỏ trên núi xong, tiểu nam oa đều sẽ ở gần đó trồng lên một cây nấm nhỏ.

Ngày lại qua ngày.

Trên sườn núi rất cuộc mọc đầy nấm nhỏ, nhưng tiểu nam oa vẫn không chờ được phụ thân nó trở về,

— — Hoàn — —

Dịch bởi Mạt Họa

Đôi lời của Họa Họa:

Đây chỉ là một truyện ngắn tác giả viết lúc rảnh rỗi, tác giả quyết định làm mẹ ghẻ rồi.

Huhu ta đau lòng quá!!!